ADAM OEHLENSCHLÄGER. DIGTE

VELUT
ARBOR
ÆVO

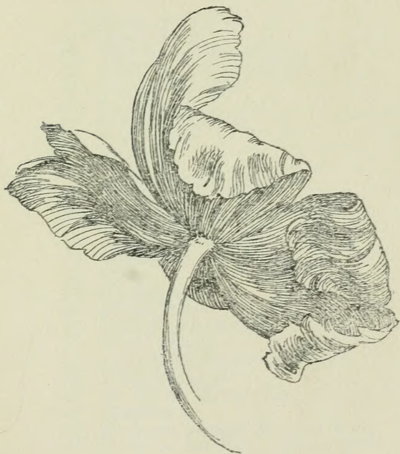
GYLDENDALSKE BOGHANDEL

SMAA DIGTSAMLINGER

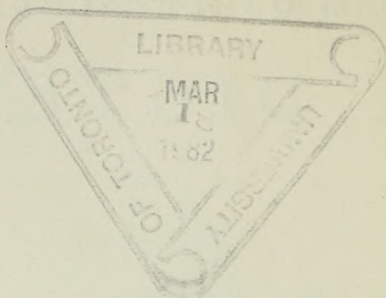

ADAM OEHLENSCHLÄGER

DIGTE

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK
FORLAG - KØBENHAVN - KRISTIANIA
BERLIN - LONDON - MDCCCCXXI

I UDVALG VED

JOHANNES V. JENSEN

GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KJØBENHAVN

INDHOLD

9 Hakon Jarls Død
15 Guldhornene
22 Wilhelm og Blomsterne
25 Digteren i Lejre-Lunden
28 Du skiønne Blaae
31 De Kiørende
33 Kirsten Pils Kilde
36 Freias Rok
37 Violerne
39 Vaarsang
42 Roeskilde Domkirke
50 Thorsing
53 Morgenvandring
58 Freidigt Sommerliv
62 Hiemfarten
64 Maria
65 Pharisæeren
69 Simon Peder
73 Viselulle nu, Barnlil
75 Thors Fiskeri
82 Loke fatter Elskov til Sif
89 Volas Spaadom
102 De tvende Kirketaarne
109 Hiemvee
113 Havfruen besøger Konning Helge
119 Danmark har kun et eneste Field
120 Slottet
129 Skolerne og Kirken
137 Til min Søster
140 Morgenvandring i Haugen
143 Kirkegaarden
149 Roeskilde Domkirke
157 Min Kakkelovn

159 Joachim Conrad Oehlenschläger
165 Til Charlotte Oehlenschläger
167 Karen Margareta Rahbek, født Heger
171 Rahbeks Minde
175 Christiane
181 Paa min Moders Grav
183 Sophias Grav
184 Følgen af Thors Hammertab
190 Fædrelands-Sang

HAKON JARLS DØD,

ELLER

CHRISTENDOMMENS INDFØRSEL I NORGE

De Nætter ruge saa lange og sorte.
Syvstiernen skimter saa mat.
Ud stormer Vinden fra Himmelens Porte,
Fælt knager Granen i kolde Nat.
I Offerlundene Blæsten tuder,
Om mosgroede Støtter af Valhals Guder.

„Vor Tid er forbi!
Snart synke vi!“
Den rasler og styrter den blodige Steen,
Og knaser omliggende Offerbeen!

Den gothiske Steenmasse kneiser,
Brunrødlig skummel i Maaneglands.
I mørkeblaae Luft sit Spir den reiser,
Om Muren Dødninge rangler i Dands.
Fra lange Blyevindve en Straale iler
Til Alterets Crucifix og smiler:
„Du seirer vist,
Du hvide Christ!
Snart skal den vilde nordlige Zone
Neie sig for din Tornekrone!“

Olaf Tryggesøn lander i Norge.
Brat synger han Messer paa hviden Strand!
Fra skumle, sydlige Borge
Bringer han Munke til Klippeland.
Alt mere den christne Troe sig udbreder;
Men mægtige Hakon Bønderne leder.
For gamle Troe
I Fædreboe
De møder Olaf med tapper Ære —
Men Konningen splitter de samlede Hære!

Høit galer Hanen ved Midnatstide;
Jarl Hakon slagter sin Søn.
Han drager den rygende Kniv af hans Side
Og synker i Lunden, og giør en Bøn.
„Christe! forstyr ej de straalende Aser.
Tag dette Offer, mit Hierte raser!
Og giv os Held!
Forlad vort Field!
Men Uglen flagrer paa Rotas Bryst
Og tuder med dæmpet, varslende Røst.

Korsbannerne vildt i Ætheren velte.
De lyne, de lyne afsted!
Høit opflammer Luren de christne Helte,
Hvor Olaf stevner er Lykken med.
Foran ham bæres Verdens Befrier,
Rundt om lyder Psalmer og Litanier;
Med korsdannet Sværd
Han fører sin Hær.
Foran ham iler de seirende Rygter!
Forladte Hakon fnyser og flygter.

Afsted paa den vrindskende Ganger han traver.
Den standser ved Gaulaae, med Skum bedækt.
„Blev alle Nordmænd end feige Slaver,
Saa skiender jeg ej min ældgamle Slægt.“

Med Taarer sin sidste Ven han dræber,
I Gangerens Blod han sin Kiortel klæber.
„Nu troer du mig død!
At mit Blod her fløđ;
Men Olaf giv Tid, jeg har Kiemper i Nor,
Og paa min Side strider Tyr og Thor.“

Saa knittrende vrede hans Øine skule;
Han iler til grantakte Field
Og skiuler sig i en skummel Hule,
Med Thormod Karker sin frigivne Træl.
En rygende Fyrrespaan Hulen oplyser.
Der sidde de tause, Trællen gyser!
Den ene ej troer
Den andens Ord.
Fælt stirrer Trællen paa Jarlen hvid;
Dog slumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvidsler det sagte i Hulens Mørke,
Og Asa Hermod for Hakon staaer.
„Guderne sætte Lid til din Styrke!
Giv Olaf Christen sit Banesaar!
Guldtaarer den yndige Freya græder.
Ha skal en sydlig korsfæstet Misdæder
Forstyrre os her?
Gaae, sving dit Sværd.
Med Olafs Blod vore Altre bestænk!
Da skal du sidde paa Valhals Bænk.“

Saa taler den røde Skygge og svinder,
Men Trællen vaagner forfærdet op.
„Jesus stod for mig med smilende Kinder
Og pegede paa din blodige Krop!“
„Ha usle Slave! frygt Tordnerens Torden!
Hvi bliver du bleg og sort som Jorden?
Formaster du dig
At forraade mig?“
„Nej!“ gyste Trællen med frygtende Sind;
Og udmattet slumrede Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drømme,
Og Karker ræddes ved dette Syn.
„Hvi saae jeg ham nylig i Blod at svømme?
Hvi trækker han saa med det højre Bryn?
Han er dog en Røver, som Norge skiender.
Velan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.
Til Olaf jeg gaaer
Og en Guldkiede faaer!“
Saa hvisker han bleg i den sorte Grube
og zittrer — og udskierer Jarlens Strube!

Høit Lurene skralde fra nærmeste Fielde.
„Her er han! her flygted han hen!“
Som Fossen med brusende, knusende Vælde
Indbryder Kong Olaf med sine Mænd.
Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe
Og Olaf skuer med smilende Læbe

Tæt ved sin Fod
Hakon Jarl i Blod.
„Den ypperste Hedning faldt! jeg er hevnet.
Ved hans Død er Vankundigheds Forhæng revnet!“

Det ruller i Horizontens Himmel
Og sagtelig skielver Hav og Jord.
De gamle Guders brogede Vrimmel
Forsvinder, og kommer ej meer til Nord.
Istedet for Lundens ærværdige Minder
Man idel Kirker og Klostere finder.
Kun hist og her
Man fiern og nær
En Høi og en opreist Kampesteen skuer,
Som minder om Oldtidens slukte Luer.

GULDHORNENE

De higer og søger
I gamle Bøger,
I oplukte Høie
Med speidende Øie,
Paa Sværd og Skiolde
I muldne Volde,
Paa Runestene
Blandt smuldnede Bene.

Oldtids Bedrifter
Anede trylle;
Men i Mulm de sig hylle,
De gamle Skrifter.
Blikket stirrer,
Sig Tanken forvirrer.
I Taage de famle.

„I gamle gamle
Hensvundne Dage!
Da det straalte i Norden,
Da Himlen var paa Jorden,
Giv et Glimt tilbage!

Skyen suser,
Natten bruser,
Gravhøien sukker,
Rosen sig lukker.
De øvre Regioner
Toner!
De sig møde, de sig møde,
De forklarede Høie,
Kampfarvede, røde,
Med Stierneglands i Øie.

„I som raver i blinde,
Skal finde
Et ældgammelt Minde,
Der skal komme og svinde!
Dets gyldne Sider
Skal Præget bære
Af de ældste Tider.

Af det kan I lære.
Med andagtsfuld Ære
I vor Gave belønne.
Det skiønneste Skiønne,
En M ø e
Skal Helligdommen finde!“
Saa synge de og svinde.
Lufttonerne døe!

Hrymfaxe den sorte
Puster og dukker
Og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfaxe traver
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge.
Dugperler bade
Blomsterblade,
Som Vindene gynge,
Og med svævende Fied
En Møe hendandser
Til Marken afsted.
Violen hende krandser.
Hendes Rosenkind brænder,
Hun har Lilliehænder.
Let som en Hind
Med muntert Sind,
Hun svæver og smiler;
Og som hun iler
Og paa Elskov grubler —
Hun snubler!
Og stirrer og skuer
Gyldne Luer,
Og rødmer og bæver
Og zittrende hæver

Med undrende Aand,
Af sorten Muld,
Med sneehvide Haand,
Det røde Guld.

En sagte Torden
Dundrer!
Hele Norden
Undrer!

Og hen de stimle
I store Vrimle,
Og grave og søge
Skatten at forøge.
Men intet Guld!
Deres Haab har bedraget.
De see kun det Muld,
Hvoraf de er taget.

Et Sekel svinder!!

Over Klippetinder
Det atter bruser.
Stormenes Sluser
Bryde med Vælde.
Over Norges Fielde
Til Danmarks Dale
I Skyernes Sale,

De forklarede Gamle
Sig atter samle.

„For de sieldne Faae
Som vor Gave forstaae,
Som ei Jordlænker binde,
Men hvis Siele sig hæve
Til det Eviges Tinde,
Som ane det Høie
I Naturens Øie,
Som tilbedende bæve
For Guddommens Straaler,
I Sole, i Violer,
I det Mindste, i det Største,
Som brændende tørste
Efter Livets Liv,
Som — o store Aand
For de svundne Tider!
See dit Guddomsblik
Paa Helligdommens Sider,
For dem lyder atter vort Bliv!
Naturens Søn,
Ukiendt i Løn,
Men som sine Fædre
Kraftig og stor,
Dyrkende sin Jord,
Ham vil vi hædre,
Han skal atter finde!“
Saa synge de og svinde.

Hrymfaxe den sorte
Puster og dukker,
Og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfaxe traver
I straalende Lue,
Paa Himlens Bue.

Ved lune Skov
Øxnene trække
Den tunge Plov,
Over sorten Dække.

Da standser Ploven,
Og en Gysen farer
Igiennem Skoven.
Fugleskarer
Pludselig tier.
Hellig Taushed
Alt indvier.

Da klinger i Muld
Det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
Funkler i de nye Tider.
Selsomt vendte de tilbage,
Gaadefyldt paa røde Sider.

Mystisk Helligdom omsvæver
Deres gamle Tegn og Mærker.
Guddomsglorien ombæver
Evighedens Underværker.

Hædrer dem, thi Skiebnen skalter!
Snart maaskee de er forsvunden.
Jesu Blod paa Herrens Alter
Fylde dem, som Blod i Lunden.

Men I see kun deres Lue,
Ikke det ærværdigt Høie!
Sætte dem som Pragt tilskue
For et mat nysgierrigt Øie.

Himlen sortner, Storme brage!
Visse Time du er kommen.
Hvad de gav de tog tilbage.
Evig bortsvandt Helligdommen.

WILHELM OG BLOMSTERNE

WILHELM

God Morgen I Skiønne!
Hvor smukt i det Grønne
Bæver I, prydet med Dugperlens Glands.
O kom lad mig binde
Min elskte Veninde
En frisk, en duftende Blomsterkrands!

BLOMSTERNE

Ak altid kommer du kun herhen
For at plukke os Stakkler, saa gaaer du igien.
Grusomme Wilhelm! kort er vort Liv;
Dog dræber du os til din Tidsfordriv!
O skaan os! Lad os beskygges af Hækken,
Dufte i Dalen, smile i Bækken,
Aabne i Solen vor svulmende Barm,
Indtil vi synker i Dødens Arm!

WILHELM

O hvorfor kan Eders Søstre dog ei,
Som visned i Lydas bølgende Haar,
Vende tilbage paa Livets Vei,
Og sige Eder det, som I ikke forstaaer!

I vil hellere visne paa dette Sted,
End flættes i en smilende Krands,
Som jeg vilde pryde Lyda med,
Naar med svævende Fied
Hun i Aften iler til muntre Dands?
O Blomster! Blomster! O lad Eder sige!
I veed vist ei
Hvor sødt det er at omslynge en Pige,
Men det veed jeg!

BLOMSTERNE

En Pige mig hid
Og en Pige mig did!
Nei kiere Wilhelm du skal have Tak!
Du narrer os ikke med al din Snak!
Du kan længe nok til din Pige gaae,
Men os Blomster skal du smukt lade staae!

WILHELM

Hvor er I dog noget uvidende Kram!
Det er sandelig næsten en Spot og Skam.
Jeg skal lade jer staae? Det Imperativ
Har jeg aldrig hørt Mage til i mit Liv.
Dersom I kunde det ringeste Philosophie,
Saa maatte I vide: Kun den har Ret
Som er Øiemed selv, Person, og frie,
Som har Fornuft og Autonomie.
Men det har I ikke. Seer I det!
I er blotte Midler, I arme Skrog!
Hvis I eengang imellem saae i en Bog,

Saa vidste I, inden en Uge var omme,
At jeres Villie stak i min Lomme!

BLOMSTERNE

O fornuftige Wilhelm! bliv ikke vred;
Og træd os ei i din Harme ned!

WILHELM

Jeg har Ret til at blive alvorlig vred!
Jeg har Ret til at blive i Hovedet heed.
En Skabning! En Pige som min Veninde!
Der beskiemmer Flora, skiønt hun er Gudinde!
Som selv af de deiligste Blomster bestaaer,
Der smile saa huldt i en evig Vaar!
Hendes Øine! De sande Forglemmigeier!
Hvo eengang i deres Himmel seer
Han glemmer dem sandelig aldrig meer;
Hvis ellers han noget erindre pleier.
Hendes Kinder! O himmelske, salige Skier!
En Semperflorens blusser paa hver,
Og en Lilliehob saa hvælvende dølger
Det Hierte, som kielent og kierligt bølger.
Forgieves det skiønneste Purpur stræber
At rødme som hendes yndige Læber.
Intet overgaaer de enkelte Dele
Uden det skiønne, harmoniske Hele!
Intet er deiligt og sødt som hun!
Og I? qvos ego!!

BLOMSTERNE

O pluk os kun!
Du slog os alt med din Philosophie,
Men mere endnu med din Poesie!

DIGTEREN I LEIRE-LUNDEN

Phantasie! hvi river du mig
Til skiønne Erindringer hen?
Gierne, gierne fulgte jeg dig,
Men maa vende tilbage igien
Til den kolde Tid, da din skiønne Lue
Hvirvler ei længer mod Himlens Bue.

Hvi aflokker Harpe din Sølverklang,
Som bæver i Aftnen saa huld,
Den modløse Sang endnu en Sang,
Mens Solen gaar ned i sit Guld?
Ak bedre du taus paa Egen hænger!
Dine venlige Toner elskes ei længer.

Der v a r en Tid! ak længst den svandt!
Dens Minder dybt i mit Hierte gløde.
Da agtedes Minnisang ei for Tant.
Det var Jordens barnlige Morgenrøde!
Naar Skialden sang med begeistret Røst,
Da blussede hvert nærværende Bryst.

Kongen var stolt af at være hans Ven,
Skiønt han afslog Glimmer og Rang.
De skiønneste Piger stimlede hen
Og kyssed ham naar han sang.
Der sad han henrykt. Hans skiønne Vinding
Var den Krands de vandt om hans lokkede Tinding!

Harald og Frode! I muldne i Leer.
Eders skiønne Tider forsvunde!
Sangen besieler ei Kiemper meer
Om det herlige Tafelrunde!
See Ruinerne! hvor vemodigt de gløde,
I den sidste, glimtende Aftenrøde.

Kom Harpe! Solen udslukkes brat,
Dens sidste Straaler kun virke.
Kom! vi vil slutte os inde i Nat
I Roskildes gamle Kirke.
Der vil jeg ved din dæmpede Klang
I Choret synge min Svanesang.

Min Røst skal mane Skyggerne frem,
Fra Jordens fugtige Volde.
Fra Gravens gamle ærværdige Hiem
Skal de stige med Harnisk og Skiolde;
Og de blege Piger i Maaneskin
Skal atter smile med blussende Kind.

Saa har jeg dog siunget en eeneste Stund
Paa en Tid det var v æ r d at siunge.
Farvel du gamle, dunkle Lund!
Under Hvælvingen nu min Harpe skal runge.
Mellem Ridder og Hustru og Svend og Møe
Vil jeg synge og blusse og blegne og døe!

DU SKIØNNE BLAAE

Du skiønne Blaae!
Du hvælver saa huldt om de grønne Straae,
Med Dugperlerne paa,
Hvor Lærkerne slaae,
Hvor Bølgerne gaae,
Hvor de spraglede Kornblomster venligt staae!

Du lave Høi!
Din Hvælving fierner fra Lys og Støi.
Din Urne staaer
Fra Oldtids Aar,
Af Aske fuld
I det dybe Muld.
Ubevægelig den staaer,
Til eengang den store Klokke slaaer.

O lyse Glands!
Naturens funklende Straaledands!
Gyd i mit Bryst
Din liflige Glæde, din varme Lyst.

Snart er det forbi.
Snart synker jeg i
Det kolde Muld;
Og skuer ei længer dit luende Guld.

Ak Livets Lyst!
Kun stakket du flammer i det svage Bryst.
Din luende Drik
Indsuger saa kort kun det matte Blik.
Det brister saa brat,
I den dunkle, den dunkle Nat.

Arme Menneskestøv!
Visne Løv!
I den kolde Urne maa du hvile der,
Mens det er saa varmt og saa lyst og saa herligt her.

O du evige Natur!
Inden jeg favnes af den sorte Muur,
Lad mig skue dig!
Du oplue mig!
Din uendelige Harpe saa huld,
Med de liflige Strenge,
Af Havets Sølv og af Solens Guld
I mit Hierte trænge,
Med sin Harmonie,
Med sin søde Sympathie!

Flora! evigunge Møe,
Huld du kommer og forsvinder.
Roserne paa dine Kinder
Livner Skov og Mark og Søe.

Flora! evigunge Møe,
Tryk mig huldt i dine Arme,
Lad mig favne dig med Varme,
Favne dig med Kraft og døe!

DE KIØRENDE

Fra qvalmfulde Mure!
Til Marken saa huld!
Der pløiede Fure
Har ydet sit Guld.
Saa friske, saa sunde
De Bønder vi see.
Ved kiølige Lunde
De hvæsse den blinkende Lee.

See Blomsterne virke
Et Teppe, som gaaer
Om gothiske Kirke,
Hvor Korsene staaer.
Saa bruun den sig reiser
I lysgrønne Dag.
See hvor Storken kneiser,
Paa det gamle, mosgroete Tag.

Huulveien mod Havet
Nedluder saa brat,
Med Skygge begavet,
Med Træer besat.

Her risle saa milde
De Bølger fra Land,
Fra venlige Kilde,
Langt ud i den himmelblaae Strand.

Saa langsomt i Sandet
Vi glide afsted;
Imens ruller Vandet
Ved Hestenes Fied.
Den flagrende Maage
Flyer hen over Søe.
Hist see vi i Taage
Thyco Brahes kneisende Øe.

Her Bøgenes Kroner
Sig om os har hvalt.
De spøgende Toner
Vi høre jo alt.
See Teltene hvide!
See hvirvlende Røg!
Vi kiøre, vi ride,
Vi ile til Latter og Spøg.

KIRSTEN PILS KILDE

Det er saa lummert og saa tungt,
Det brænder stærkt deroppe.
Her skygger Løvet grønt og ungt,
Fra Vaarens lyse Toppe.
Her springer langt fra Qvalm og Larm
Ved Sang af Nattergalen,
Den tykke Straale, som en Arm,
Fra Høien ud i Dalen.

I sorten Mulm, i dyben Jord
De klare Bølger rinde.
En ukiendt Vei de langsomt snoer
Sig ligesom i Blinde.
De risle giennem Jordens Bryst,
I Dybets mørke Huler,
Og skue sikkert der, med Lyst,
Hvad Overfladen skiuler.

Den Verden som vi ane hist,
Dybt under Havets Bunde,
Den har de giennemtumlet vist,
Og bølget i dens Lunde.

Den runde, tykke Sølverarm,
Som risler her forvildet,
Har kysset Ellepigens Barm
Og drukket hendes Billed.

I gamle, længst forsvundne Tid
Der var en deilig Pige;
Hun var saa god, hun var saa blid,
Hun var saa from tillige.
Et Crucifix i Hytten stod,
For det hun altid knælte,
Naar Maanen med sit Aftenblod
Paa Crucifixet dvælte.

Engang hun gik i denne Skov
Og fæstede sit Øie,
Imens hun sang sin Frelsers Lov,
Paa Stiernen i det Høie.
Da foer hun vild paa spæde Fod
Og Tørsten hende plaged.
Tilsidst blev stakkels Pige mod,
Hun græd og sig beklaged.

Ak Gud! hvorledes kommer jeg
I Aften til min Hytte?
Jeg reent forfeilet har min Vei,
Jeg kan ei Foden flytte.

Jeg er saa tørstig og her er
Ei aller mindste Draabe.
Kun vilde Dyr og Spøgelser!
Ak Gud! hvad kan jeg haabe?

Og see — Hver den som troer paa Gud
Den hielper han i Nøden! —
Hvor Taaren faldt et Væld sprang ud,
Og loe i Aftenrøden.
Da drak hun af det klare Vand
Og fulgte Bølgen rolig.
Den ledte med sin Blomsterstrand
Til Kirstens lille Bolig.

Sanct Kirsten hviler sødt i Blund,
I Gravens Arme milde,
Dog kommer hun hver Midnatstund
Og stirrer paa sin Kilde.
Som hendes Øie den er blaae,
Som hendes Blik den blinker.
Kom I! som gaae derovenpaa.
See, liden Kirsten vinker.

FREIAS ROK

Naar Natten udruller sit sorte Slør,
Naar Dagen døer,
Naar Himlen, berøvet sin blanke Lue,
Ruger ned som høitidelig Kirkebue:
Da fremluer, Freia! din Rok saa blid,
Ved Kiærligheds stille Midnatstid,
Sødtstraalende, bævende, hvid.

Og mens den tindrer med venlig Ild,
Du, deilig, mild,
Med runde Fingre den Silke spinder,
Som du om Rosenkiæderne binder,
Hvormed du, yndig og elskovsvarm,
Med din fulde, sneehvide Arm
Slynger Yngling og Pige Barm til Barm.

Og da nu hver voxen Svend og Mø
Vil heller døe,
End vandre fiernet fra Elskovsflokken,
End mangle Roser og Traad af Rokken,
Saa sukker til dig det hele Nord,
Og du bønhører hvert kiærligt Ord.
Derfor er din funklende Rok saa stor.

VIOLERNE

Smaae Violer! o, hvor sødt
Mellem Græsset, ungt og blødt,
Frem I blaane.
Solen varmer eders Luft,
Veemod suger eders Duft
Af den blege Maane.

Tæt I ved hverandre staae,
Rødmen i det stærke Blaa
Sødt henviger.
Herligt i den unge Lund
Spætter I den grønne Bund,
Vinker Egnens Piger.

O, men kold er spæde Vaar!
Sammenklynget tæt I staaer.
Hvor I skiælve!
Magtesløs paa kolde Muld
Vil sig Urten medynksfuld
Luunt om eder hvælve.

Smaae Violer! nei, o nei!
Grumme Storm skal længer ei
Jer nedtynge.
Her I ei skal staae forladt;
Venligt om min Emmas Hat
Vil jeg eder slynge,

Om den lysegule Bund
I en yndig Krands saa rund
Eder bøie.
O, hvor vil det svage Skin
Hæve hendes Purpurkind
Og det sorte Øie!

VAARSANG

Nu er da Vaaren kommen,
Nu er os Busken Læ,
Og Nattergalen toner
Sødt i det grønne Træ,
Og huldt de unge Roser
Tæt ved hverandre staae,
Og klart de runde Vover
I Sølverbækken gaae.

Og Aftenstiernen smiler,
Den vækker Elskovs Lyst.
O, see den smekkre Pige
Hist med det fulde Bryst!
Og see de smaae Zephirer,
See, hvor de uden Larm
Det tynde Flor bortrive,
Som dækker hendes Barm.

O, Pige! søde Pige!
Nu har jeg lukt min Bog,
Jeg sidder ei og stirrer
Meer i det gamle Sprog;

Det Liv, som d e r jeg finder,
Det blomstrer u d e nu.
Ak, kom, min Elskerinde!
Hvor længe tøver du?

Kiærminde, som kan skue!
Du Zephir, som kan staae!
Du Lilie, som kan lue!
Du Rose, som kan gaae!
Sødt synge Nattergale,
Naar Skoven sig har hvalt,
Du synger og kan tale,
Du søde Alt i Alt!

Ak, kommer, og omringer
Den unge Sanger her,
Mens høit hans Lyra klinger
Bag disse Bøgetræer!
Om Amors Rosenlænker
Han henrykt synge vil.
Ak, kommer hid, og skienker
Et Kys ham for sit Spil!

See, Tiden gaaer tilbage,
Naar Løvet springer frem;
De unge gamle Dage
Staae op fra mørke Hjem.

Slet Intet da jeg savner
I Favnen af min Mø;
I Skoven springe Fauner,
Najader i min Sø.

Og Pan staaer kiæk for Skoven
Brat for en Tiørnehæk,
Og jager Tidens Kloge
Bort med en panisk Skræk,
Som vil min Dryas dræbe,
Min overgivne Faun,
Og med en isnet Læbe
Koldt spotter Elskovs Navn.

ROESKILDE DOMKIRKE

Alt rasler Nøglen i de tunge Døre,
Med Larm den rustne Laas nu op sig lukker,
Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raske Lyd den gamle Hvælving sukker.
Alt staaer jeg paa de brede Rødsteens-Fliser,
Mod hvilke Loftet bøiet, hvalt sig bukker.

Den sorte Mand nu rundtomkring mig viser
I Hvælvingen, hvor Heltens Been er lagt,
Hvor stille Borger endnu Herren priser.

Du gamle Kirke, stolt og uden Pragt!
Taust vidne dine gothiskstærke Piller
Om Oldtids dybe Høitidsaand og Magt.

Siig, Taare! hvi du ned ad Kinden triller;
Siig, hvi saa brændende mit Blik du væder,
Da stolte Minder for mit Syn sig stiller.

Ak! ei af Sorg, af Ærefrygt jeg græder,
Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
Som efterlod til Evighed kun Hæder.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaaer.
En barnlig Skiald, som Harpen kun kan røre,
De tunge Sværd jeg løfte knap formaaer;

Men for det Store gav mig Gud et Øre,
Skiøndt selv ei Kæmpe, tolker jeg Bedrifter,
Og sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Aand, som luer i de gamle Skrifter,
Den svæver her i disse dunkle Gange,
Den sukker giennem Gravens dybe Rifter.

Saa ton da, Oldtid! giennem mine Sange,
At hvad du viser den henrykte Aand,
Den atter kan med Vellyst vise Mange.

Du leder mig saa kiærligt ved din Haand
Hen over disse halvudslidte Stene,
Som fængsler, ak! mit Blik med stærke Baand.

Thi under Pladen hvile Heltens Bene;
Enfoldigt staaer han med sin stille Frue
Udhuggen der paa Gulvet — men ei ene,

Thi som paa Marken Tue staaer ved Tue,
Saa stander Heltegrav ved Heltegrav,
Omfavnet af den høie Tempelbue.

Du faldt paa det fribaarne danske Hav,
Du hisset sank i Danerkongens Hære,
Du fromt og helligt bar din Bispestav.

For at udbrede Jesu rene Lære
Dit Liv svandt hen, derfor blandt disse Helte
Du hviler broderligt til evig Ære.

Ugudeligste Frækhed kun kan vælte
Den Liigsteen bort, hvor Kæmpen nu ei meer
Til Forsvar rive kan sit Sværd fra Bælte.

En Rustning-Skikkelse jeg hisset seer,
Med intet Legem i. Dens Barm ei slaaer;
Men Morgensolen hen paa Hielmen leer,

Og siger: Saadan Heltens Minde staaer;
Selv naar til Støv hans Legem længst er blevet,
Ei Tidens matte Haand hans Død formaaer.

Det Navn, som Sagas Griffel dybt har skrevet,
Det sletter ingen Alders Taager ud,
Det lever herligt, som det før har levet.

Skiøndt Fanen hist er vorden til en Klud,
Saa vidner dog den lange, stærke Stang,
At Fienden blegnet faldt paa Heltens Bud.

Hiin Glavind truer end med Undergang,
Skiøndt sort og rusten den paa Kisten hviler,
Og Guldet bortslidt er af stærke Fang.

Hvor selsomt Solen ind i Kirken smiler!
Som Oldtid smiler i den nye Tid,
Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

Ak, see den blinde Snedkers fromme Flid!
Et Taarn af bløde Træ til Herrens Ære
Han trolig skar, og satte her det hid,

At paa hans Andagt Tegn det skulde være.
Skiøndt dunkelt var hans Syn, lys var hans Siæl,
Da famlende hans Hænder det mon skære.

Med Farve dækt er Kirkestolens Pæl;
Hvor saae jeg Egeplanken selv dog gierne
Paa dette Sted, hvor hellig er hver Fiæl!

Om Nutids Glimmer og om Oldtids Kierne
Taust vidner dette rødblaa Stolestad,
Hvor Overfladen skal om Alting værne.

Meer op jeg triner i den lange Rad.
Høialtret der med Andagt nu jeg skuer,
Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Dit hele Levnet, elskte Jesus! luer
Paa Altartavlen, som sig blank oplader,
Og spreder ud sin Glands i Kirkens Buer.

Med Haab og Trøst jeg i dit Smiil mig bader.
Hvo hviler her bag Altrets lune Ly?
Hvo giemmes bag de gitterslyngte Plader?

O, Margareta! du, som Danmarks Sky,
Liig Maanen, huldt med Modersmiil adskilled!
Her slumrer du, du Nordens stolte Ry!

Og blegt og rankt dit moderlige Billed,
Med Kronen om de lange Hovedhaar,
Er oven lagt, i hvide Klæder hildet.

Bag dig det høie, sorte Gitter staaer,
Og værner om det Sted, hvor Oldtid boer,
Hvor ældste Levning endnu ei forgaaer.

Med Gysen træder jeg i dunkle Chor,
Som ved en Troldmands Bud i Østerland,
Hvor lutter Underværker mig omsnoer;

Thi Phantasien Intet vise kan,
Af Tiden uafhængigt meer og Ælde,
End disse Piller, smykt med Farvevand;

Som spotte Døden og dens stærke Vælde,
Som stande henved tusind lange Aar,
Mens Tiden ingen Steen har kunnet fælde.

Paa Støtten Harald Blaatand malet staaer;
Den støbte Kiste Tveskiægs Fader giemmer,
Indmuret, som hans Navn, den ei forgaaer.

Skraas overfor, hvor Pillen op sig stemmer,
Der favner Muren, o Svend Estrithsøn!
Den sidste Rest af dine trætte Lemmer.

Og ret for dig din Dronning, huld og skiøn,
Ved Harald Blaatands Side venligt stander;
Tinkisten slutter hendes Been i Løn.

Den fromme Vilhelms Aske her sig blander;
Han ved din Side staaer med Bispestav,
Hans Nærhed om din dybe Gudsfrygt sander.

Men alle Fire ned fra eders Grav
I skue paa det stolte Marmor rolig,
Som Efterslægten eders Afkom gav.

O, hvor sig Loftet hvælver her fortrolig
Mod Pillerne, som rage dristigt frem.
Det gamle Chor er Helligdommens Bolig.

Hist aabner sig en liden Brædelem:
Uskyldighedens Engel huldt beskiermer
De danske Kongers Børn i Dødens Hiem.

En Kugle hist i Muren jeg mig nærmer,
Den knuste Brystet paa den tappre Juel.
Han hviler nu, hvor ingen Fiende sværmer.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmygt Skiul!
En smal og ringe Sandsteen, glat og lige,
Beskeden ruger over Graven huul.

O, Taare! du behøver ei at snige
Dig langsomt frem, hist siger Tavlen mig:
Her hviler Saxo i de Dødes Rige.

Din Indskrift selv du, Ædle! satte dig.
Dit Navn ei trænger til i Steen at hugges;
Lad Ridderen beholde Sligt for sig.

Et Gitterværk nu atter seent oplukkes.
Fra Femte Fredrik bring mig hisset ned,
At sødt mit Blik med Veemod kan bedugges.

Her slumrer med sin Hustru blidt i Fred
Den Fierde Christian, som skal elsket være
Af hver taknemlig Dansk i Evighed.

Hist hvor hans ædle Fædre høit til Ære
Et herligt Hvilested af Steen er sat,
Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Og nu, I elskte Liig! god rolig Nat.
Tilgiver Skialden, som sit Fied lod lyde
Ved stillen Grav! Dog I har alt forladt;

Thi I har seet hans Taare kiærligt flyde.

THORSING

Venligen vinkte paa grønnen Strand de knudrede Bøge,
Selsomt det blomstrende Løv vifted, og hvalte sig kiækt,
Fuglen i Toppene sang, giennem Blomsterne risled en Kilde,
Alt (saa tyktes det mig) tolked et ældgammelt Sagn,
Og for det forskende Blik, som utrættelig skued didhenvendt,
Flux sig forvandled hvert Træ, blev til en drabelig Helt.
Toppen blev til en Hielm, dens Løv til en vaiende Fiærbusk,
Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Bark.
Grenen strakte sig ud som en Arm med et blinkende Glavind.
Saadan stod Kæmpen med eet kiæk for det undrende Syn.
Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, at kun Alt var et Blindværk;
Som et Varsel jeg dog Synet betragted, og taug.
Og hvor hurtig forklarte sig Alt, da jeg undrende hørte
Øens sandfærdige Navn: Thorsing, ei Taasing, forvendt.
Thorsing! Herlige Thor! saa stod dit hellige Tempel,

Midt i Danmark omtrent, hisset, hvor Træerne staae?
Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
Tyktes mig Kæmper i Jern, rusted' med Glavind og
Skiold.
Nu jeg begriber Foræringens høie Betydning, da for-
dum,
Ø! du blev Helten til Løn, Manddom fik Mandigheds
Hiem.
Thi Kong Christian stod høit i sin Hal, med et fader-
Øie
Vendt imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig og stor.
Juel var giordet til Strid, rask blussed den dristige
Kæmpe,
Lokkerne flagrede vildt, Kamplysten stod i hans Blik.
„Niels!" lød Konningens Ord, og hans Haand laae
paa Kæmperens Tinding,
„Gak nu med Gud, min Søn! rust dig, og vent paa
mit Bud."
Og nu stod Dankongen, og saae, og beregned, og pøn-
sed;
Fienden ei laae ham tilpas, Juel fik til Angreb ei Vink.
Pludselig dundred Kartoverne dumpt i den svulmende
Havbugt,
Og over oprørte Vand slyngte sig Røgskyen hen.
Blussende Konningen stod i sin Borg med vredeligt
Aasyn,
Harmfuld skiælved hans Haand under det speidende
Glar.
Danerflaaden tog Flugt (saa syntes det), Krigsluen
brændte,

4*

Dristig paa egen Haand frækt af en Undersaat tændt!
Da svor Skioldungen dyrt, i usigelig Harme, ved Himlen:
„Slagen skal du, Niels Juel! hænges i Galgen med Jern.“
Men, som det pleier at gaae (hvert Land klækker særegne Drift ud),
Huusvant fra Lodbroks Tid Øboen pladsker til Søes.
Saadan gik det saa tidt, og saa gik det her, thi Niels Juel kun
Flygted paa Skrømt, for at slaae Fienden for Alvor paa Flugt.
Og da bedækt nu med Støv og med Sved og med Blod han paa Land steg,
Knælende ned for sin Drot, fuldvel sin Brøde bevidst,
See! da græd Dankongen; thi ret som en Misdæder knælte
Ydmyg den herlige Helt, vented sin Dristigheds Løn.
Kiærligt han tog ham i Favn, som en Fader han løfted sin Finger:
„Niels! Niels!“ smiilte han blidt, „nys jeg en Lænke dig svor;
Den skal du faae.“ Men flux af sin Hals tog Kongen en Kiæde,
Tung af hiin rødeste Guld, rundt med Karbunkler besat,
Hængte den trindt om Heltens Hals; og det blomstrende Thorsing
Blev den Galge, hvori herlig Forbryderen hang.

MORGENVANDRING

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
Det vinkte mig,
O, Jord! hvor end aldrig den tunge Plov
Havde furet dig.
De hulde Smaablomster saa venligt stod
I dunkle Ly,
De smiilte saa inderligt ved min Fod
Mod Himlens Sky.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae.
Da fik jeg see
En vældig Steenhob paa Marken staae
Mellem Høie tre;
Den stod saa ærværdig, graalighvid,
En aflang Ring.
Her holdtes der vist i gammel Tid
Et Kongething.

Paa Kampestenen, som hisset staaer,
Stolkongen sad
Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
Saa faderglad;

Og hver en Kriger alvorlig treen,
Fredsæl i Aand,
Og satte sig rolig paa sin Steen
Uden Sværd i Haand.

Paa Høien hisset stod Kongens Gaard
Med stærken Muur.
Hist havde hans Dotter, den vene Maard,
Sit Jomfrubuur.
Og paa den tredie et Tempel stod,
Berømt i Nord;
Der offredes rygende Bukkeblod
Til Asa-Thor.

O, venlige Mark! O, Lund saa prud!
Græskølne Væng!
Overalt havde Flora pyntet ud
Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste de røde, blaae
Kornblomster frem.
Jeg maatte standse, jeg maatte staae,
Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Aar
Paa grønnen Jord!
Hvor lifligt I op i den unge Vaar
Blandt Kornet groer!

Som Stierner I blinke, blaat og rødt,
Blandt gule Lyn.
O, hvor fortryller mig barnligsødt
Jert Sommersyn!

„Ak, Digter! du har kun lidt Forstand.
Ak, Herregud!
Du skulde kun see vor Eiermand,
Hvor han seer ud.
Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
I Øiet en Torn;
Han kalder os Helvedes Klint iblandt
Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har
I dette Liv,
Er det, at han stundom af Lommen taer
Sin Foldekniv,
Og skær sig en Haandfuld, stor og tung,
Under vranten Snak,
Og blander os i en Sælhunds-Pung
Blandt Røgtobak.

Han siger, at, smøget paa den Maneer,
Vi arme Skrog
Efter fattig Leilighed Verden teer
Nogen Nytte dog.

For Resten vor Skiønhed, rød og blaa,
Er hap som hip.
Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae,
Det er hans Princip."

I arme Stakler! den arme Mand!
De arme Mænd,
Som uden salige Glæder kan
Gaae Livet hen,
Som ei begribe, hvad Gud har giort,
Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port
Til Salighed!

Smaablomster! ak, som det eder gaaer,
Saa gaaer det mig.
En stakkels Poet som en Kornblomst staaer,
Og græmmer sig.
Det nærende Korn kun i Veien han er;
Hvad retter han ud?
Han hæver sit barnlige Farveskiær
Kun fromt til Gud.

Kom, Blomster! vi høre tilsammen, vi.
Kom, vakkre Glut!
Og slyng dig med tryllende Sympathie
Om denne Luth,

Og bæv, som Zephir bevæged dit Blad,
Ved Strængens Klang;
Saa synge vi hver vor Skaber glad
En Morgensang.

FREIDIGT SOMMERLIV

Hvor deilig er Naturen, og hvor rolig!
Høit hvælver sig den grønne Blomsterbolig,
Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen Flora venlig kommer.
Mildt bølger i den unge, friske Sommer
Gudindens blonde Lok; for Vinden svinge
Sig tunge Ax, som gyldne Ørenringe.

Livstykket svulmer græsgrønt for mit Øie
Omkring Gudindens trinde Liliehøie.
I Maanskin Bølgerne sig langsomt vælte,
Og spinde hendes Liv et Sølverbælte.

See muntre Satyr hist med Bukkefødder,
Hvor han bag Busken gaaer og knækker Nødder.
See Faunerne, hvor de paa Høien dandse,
Og binde Dionysos Epheukrandse.

I Skoven dybest inde Pan jeg skuer.
Han smiler; dog jeg for hans Aasyn gruer.
Hiin unge Faun, den venlige, den lille,
Han lærer paa sin Syrinx nu at spille.

O, Piger! lader det et Varsel være.
Lad Syrinx' bittre Skiebne eder lære,
Ei at foragte Elskovs varme Bønner,
Og ei at spotte Skovens raske Sønner.

Hun flygted daarlig ud af Gudens Arme,
Som brændte inderligt af Elskovsvarme,
Da blev hun til et Siv, af Skum indsløret,
Og Vinden klaged sørgeligt i Røret.

Og til en Fløite giorde Gudens Hænder
Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
Naar han om Aftnen under Egens Kroner
Aflokker Fløiten søde Veemodstoner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
Kold for Apollos høie Morgenrøde.
Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone.
Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone.

Men stille! Artemis paa Høien løber.
Hvor tryllerisk hun sig i Skyen svøber!
Igiennem Skyens Rift og Skovens Bue
Hun ryster vildt sin Fakkels blege Lue.

Alt Hecate hen over Engen træder,
Og ind i Skumring sine Urter klæder;
Til Duft hun Natviolen sødt bevæger,
Og lukker Jomfrurosens Purpurbæger.

Med langsom Gang hen over Mark og Floder
Erindringens Gudinde, Musers Moder,
Den stille Mnemosyne mig besøger,
Og læser høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Natten hisset sortindsløret sidder,
Og lytter taus til Nattergalens Qvidder!
To Børn hun breder sine Vinger over,
Eet lader, som det sov, det andet sover.

Det første vaagner snart med Morgenrøden,
Det andet vaagner ei, thi det er Døden.
Det første rører, venligt som en Engel,
Mit Øie med sin lange Valmustængel.

Hvo kommer hist? I hulde Smaae med Vinger
Af giennemsigtigt Flor! siig, hvad I bringer.
Et Skuespil I op for mig vil føre?
Jeg hører eder med mit indre Øre.

I vakkre Glutter! Nogle staaer i Lue
For mine Blik, med Harnisk og med Bue;
I Træet klattre Nogle, Nogle svømme
I Bækken om, og raabe: „Vi er Drømme.

I Fald du bare smukt vil ligge rolig,
Da skal du blive snart med os fortrolig.
Vor Leg skal glæde dig; men dine Blikke
Maae være lukte, vaagne maa du ikke."

O, søde Drøm! Jeg skuer grant i Aanden
Den gamle Oldtid række Fremtid Haanden;
Mat synker Døgnet ned, som vilde hindre,
Og tætforenet seer jeg Begge tindre.

Hvad lysner hist i Østen? Ak, hun stiger,
Den rosenrødeste blandt alle Piger,
Aurora! Hun forsvandt? En Yngling kommer,
Hans Blik opliver flux den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes gyldne Strænge,
Og Dagen skylder ham ei Svaret længe,
Det lyder høit fra Field, fra Biergets Gruber,
Og skingrende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du skienkte Mund og Tunge,
Phøbus Apollo! for din Lov at siunge.
Min Sang skal strømme ud fra Skovens Krone,
Og lyde mod din gyldne Himmelthrone.

Tak for din Gnist af Ild, af Morgenrøde!
Det, som du gav, det stræber dig i Møde,
For atter til sit Middelpunkt at ile,
Naar du mig rammer med de gyldne Pile.

HIEMFARTEN

Luna! kiærlige Mø! elskovssyg-sødtblegnende Jomfru du!
Har du Phøbus den stærkblussende Helt afløst paa Himmelen?
Seer du høit fra din Sky ned paa vor Sø, for i din Midnatsstund
Huldt at vise vort Skib snorrette Vei hen ad din straalende
Sølvbro, grundet af Vand, kruset af Vind, dækket af Himmelglands?
O, hvor bleg paa det blegtsvulmende Seil skuer du veemodsfuld!
Vender venlig de matfunklende Horn ned imod Urterne
Hist paa Langelands Bred, hyllet i Natskumring og Sommerduft.
Selsomt afstikker her jordiske Blus, rødt og fast legemligt,
Mod din ætherne Glands, salige natvandrende Pilegrim!
Thi den grusomme Mand hidlokker her med sine Natteblus

Den uskyldige Fisk op fra sit Dyb til sin Fordærvelse.
Skummelt luer, som Blod, dybt imod Land fristende Lygtemænd,
Mens du salig og fri smiler din maisværmende Kiærlighed,
Lokker smægtende Mø ud til den sødtqviddrende Bøgelund,
Hvor krystalklare Bæk, kølig og mild, den utaalmodige
Beiler lokker, at see, som i et Speil, Luna! din Venlighed.
Men hvad smelter saa huldt, yndigt med Sangchor i dit Ætherlys?
Skynd dig, skynd dig, o svagtblæsende Vind! skynd dig, og bring os did
Til letglidende Baad, opfyldt kun af syngende Pigeflok,
Krandst med Mai, der er brudt paa den af Smaavover ombølgede
Ø, hvor bøgende Køer nylig har ydt qvægende Sundhedssaft.
Seer du Karret, med Kornblomster omhængt? Skynd dig, og bring os did,
At med Pigernes natjublende Chor froe vi kan følges til
Nære, dæmrende Strand giennem det lyskrusede Bølgeskiær.

MARIA

Mild og varm
Med det søde Barn i Arm,
Ung, uskyldig, huld og skiøn,
Smiler hun til sin elskte Søn,
Lægger ham ved sit fulde Bryst.
Fuglesang er hendes Røst,
Hvid, som Lilien, hendes Haand,
Himmelblaat hendes Klædebon,
Øine, som Havet, dunkelblaae;
Bølgende Taarer i Øiet staae.
Haaret er Solens Straaleflod,
Kinden Morgenens Rosenblod.
See, hvor i Ætherens Sølverflor
Sødt hun vugger det spæde Noer!

PHARISÆEREN

Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
Min Isse kan din hede Brand ei taale,
Den svækker Kraften, selv dog uden Kraft.
Dit Solstik martrer kun, som skarpe Naale,
Og tærer bort al Livets Ungdomssaft;
Det bringer med sig Støv og Qvalm og Tørke,
Og giør et Paradiis til Sahras Ørke.

Din frække, vilde, ubetvungne Lue
Forjager Helligdommens Dæmringsskiær.
Med dorske Blik du troer dig alt at skue;
Dog er din Middag Nattens Mørke nær.
Du lyser op af yderste Formue,
Og brænder Stæder af, som vilden Hær,
Og kalder Mørkheds Børn, hvo ei sig bøie
For, Afgud! dig, du med det frække Øie!

Almuen blændes af din stolte Flamme,
At synke ned for dig, den troer en Dyd;
Og medens dine Purpurlapper bramme,
Frarøver du dem Fromhed, Tro og Fryd.

Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
Du haaner Skiønhed, Viisdom, Spil og Lyd,
Og troer en bedre Lyst at tilberede,
Naar mat de gisper i din Middagshede.

Ha! fly til hine grændseløse Lande,
Hvor Blomsten døer, hvor ingen Lyd er hørt,
Hvor Hvirvler Støv med heden Luft sig blande,
Af en forpestet Vind i Veiret ført.
Der brænd og lys; men skaan de hulde Strande,
Af Rosenhækker og Kiærminder slørt.
Der ryst din Fakkel paa den golde Hede,
Og vilden Afrer skal din Ild tilbede.

Thi hvad du Sandheds Lys med Hyklen kalder,
Er en i Verden kastet Røverbrand,
Som dræber frommen Uskylds gyldne Alder,
Og fylder op med Røg det hele Land;
Og hvor ei ind dens frække Straale falder,
Der Vanvid har sit Hiem i Mulm paa Stand!
Med Overmagt og Vold din Lue knittrer,
Enfoldig Fromhed døer, og Uskyld zittrer.

Dit hedefyldte, dumme, drukne Øie
Den hulde Farveglands ei see formaaer;
Hvor Sol ei brænder over golde Høie,
Der Overtroens Midnatstaage staaer!

Den hele Jord din Straale kan omploie,
Men Tidsler er din Høst, fra Aar til Aar;
Og dog din Middagsbrand, som døsigt oser,
Skal foretrækkes Morgenrødens Roser?

Ak! havde du et Blik for Rosens Lue,
Ak! havde du for Duggens Blink en Sands,
For Liliens Reenhed under Træets Bue,
For Fuglens Sang, for Bækkens stille Glands,
Da vilde du med Undergang ei true,
Ei visne hen den fagre Ungdomskrands;
Det Lys blev slukt, hvorfor Naturen gyser,
Som dræber Lyset, medens op det lyser.

Dog brænd og bram i straalebræmmet Kaabe!
Din Ild skal slukkes, og din Magt ei staae.
Din Guddom skal ei Afmagt meer anraabe,
En kølig Luft skal over Egnen gaae,
Og bringe Livet atter til at haabe,
Og qvalmen Hede kiæk tilbageslaae,
Og svale Jorden med sit Perleklæde,
Og vække Jordens Liv til Held og Glæde.

Og alle Syger skal fra Jorden ile,
Og ikke ængste meer det bange Sind.
En Aftenrøde blideligt skal smile
Med Morgenrødens sunde Rosenkind.

5*

Den modne Drue skal bag Løvet hvile,
I *Blomstens* Sted skal *Frugten* sættes ind,
Og til en hellig Nadver os indbyde,
En Forsmag paa den Fryd, vi hist skal nyde.

SIMON PEDER

Milde Morgenvinde, linde,
Køle heden Sommerluft,
Kruse Havets Vande, blande
Sig med Lundens Blomsterduft.

Lilien op sig lukker, bukker
Under Sommerfuglens Vægt.
Rundt i muntre Klynger synger
Hele Skovens Fugleslægt.

Morgenpurpurkuglen, Fuglen,
Langsom hiin, og hiin med Iil,
Lover over Havets Vover
Gud med Sang og Rosensmiil.

Medens Lærken synger, gynger
Baaden i det stille Vand.
Ved sin Angel rolig, trolig
Sidder ungen Fiskermand.

Men, som han fornøiet Øiet
Kaster hen paa Sol og Jord,
Synes ham hans Øre høre
Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
Bølgen, Fuglen høit paa Qvist,
Og den Duft, som viger, siger,
Hvad han aldrig før har vidst.

Alt e e t Sprog kun maler, taler
Selv det hemmelige Sprog.
Øiet rundt sig vender, brænder
I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer
Bogens Træk i gylden Glands;
Og hvorhen han skuer, luer
Nu en venlig Blomsterkrands.

Først en Flok af blide, hvide
Lilier staaer ham ganske nær.
Tvende blaae Kiærminder finder
Øiet i det hvide Skiær;

Og ved dem to søde, røde
Roser, klædt i Jomfrupragt.
Gyldne smaae Aurikler vikler
Sig i den foreente Pagt.

Og af Tulipaner baner
Sig en broget Sværm sin Gang.
Medens Skyggen lindrer, tindrer
Solen, lyder Fuglesang.

Og for Peders Øie føie
Lilier sig til Lilie blid;
Og mens Blomsten viger, stiger
Frem en Y n g l i n g, liliehvid.

Og de blaae Kiærminder svinder
I hans Øine himmelblaae;
Kindens Rosenbuer luer
Der, hvor nys han Roser saae.

Og de smaae Aurikler vikler
Sig i gyldne Lokker grant.
Tulipaner bølge, dølge
Skuldren i et let Gevant.

Og de høie Straaler bøie
Om hans Tinding sig med Lyst.
Og den Sang, som lyder, bryder
Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Øie nu engang sin Skaber dog?
Har det endelig da lært at tyde dette stumme Sprog?
Finder det i Blomsterflokkens Glands, i Fuglens
muntre Sang,

Kildens Røst, i Skovens Svale, Vindens Pust og
Solens Gang,
Udi Tidens gamle, store Sagn, i Harpens høie Lyd,
Skialdens Sang, den Vises Grublen, Heltens Daad og
Qvindens Dyd,
Ikke blot en Glands, som slukkes, ei et Liv, som
dræbes brat,
Men en evig Dag, som bryder selv igiennem Gravens
Nat?
Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol til
Pol,
Som i sikker Retning samles i en herlig fælles Sol?
Skuer du din Skabers Finger, som i Alting peger frem,
Og hver Aand, som opad stræber, viser til sit rette
Hjem?
Saae du, da den tykke Taage fra dit kiække Øie faldt,
At for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting Alt?
O, da læg din ringe Mede, kast den hurtigt fra dig
her;
Fisk du ikke meer skal fange, du skal fange
Mennesker.

VISSELULLE NU, BARNLIL

Visselulle nu, Barnlil!
Sov nu sødt, og sov nu længe,
Skiøndt din Vugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

Hører du den dumpe Storm
Sukke ved hvad jeg forliste?
Mærker du, den sultne Orm
Pikker paa din Fyrrekiste?

Sov, Barnlille! ved min Sang.
Intet skal din Glæde mangle.
Hører du den muntre Klang
Hist i Taarnet af din Rangle?

Nattergalen nærmer sig;
Fryde dig dens blide Klukke?
Du har ofte vugget mig,
Nu skal jeg dig atter vugge.

Hvis dit Hierte ei er Steen,
Mærk min Idræt, Moder kiære!
Her af denne Hyldegreen
Vil jeg dig en Fløite skære.

Ved dens Toner fryd dit Sind.
Hvor den klager svagt og ene,
Som en vildsom Nattevind
I de vaade Vintergrene!

Ak, nu maa jeg fra dig gaae;
Det er koldt i dine Arme,
Og jeg eier ingen Vraa,
Hvor jeg mig igien kan varme.

Visselulle da, Barnlil!
Sov nu sødt, og sov nu længe,
Skiøndt din Vugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

THORS FISKERI

Ormen laae paa salten Bund i Havet,
Strengt i Dybets Fængsel avet,
Bag Steenplanterne begravet.

Over ham flød fri og dristig Hvalen,
Men i mørke Bølgedalen
Beed han slugen sig i Halen.

Tæt besat med Brusk og Knokkelringe
Kan han dog ei Bugten tvinge,
Kan ei hæve skællet Bringe.

Lumsk han maa bag vaade Planter dukke,
Søvnig maa han Øine lukke,
Dybet tidt har hørt ham sukke.

Vandet dækker for ham Himlens Buer.
Som en Biørn paa Labben suer,
Bider Stierten han, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
Sætte sig i Bankers Kage
Som et Skiæg om Ormens Hage.

Med sin Krop han knuger vaade Kyster:
Vandet stiger, Jorden ryster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hekla vælter;
Røden Sod, som Stenen smelter,
Størkner sig til Biergets Bælter.

Vandet slaaer i Ormens Mankelokker.
Som han ligger nu og rokker,
Og forventer Ragnaroker,

Aabner Øiet han paa venstre Side,
Vender ud det fæle Hvide:
Maddingen han seer nedglide.

Tyrens Hoved ham i Møde svæver,
Dorsk sin Hovedknub han hæver,
Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
Bider døsig han i Tanker
Med de haarde Gummers Planker.

See, da trækker Thor i Meigingarder.
I de sorte Ganens Barder
Bider Hægten, som en Parder.

Ormen føler draget op med Vælde
Panden, mosbegroet af Ælde,
Fra sin Afgrunds dybe Fielde.

Stærkt han knuger sig med faste Bugter,
Ankeret med Gift befugter;
Men hans Kæmpen Intet frugter.

Asa-Thor en Fisker er med Kræfter,
Ormen med opladne Kiæfter
Give maa for Styrken efter.

Hovedet sig hæver over Vandet:
Gysen giennemfarer Landet,
Bølgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrond aabner sig, og brænder,
Høit i Sky han Svælget vender
Med de lange Huggetænder.

Høire stort, og lidet venstre Øie,
Ringene sig farvet bøie,
Som paa smidig Pandsertrøie.

Kiæven gaber. Med den svulne Gane
Dragen efter gamle Vane
Galer, som en Kæmpehane.

Luften bliver qvalm af Svælgets Tørke.
Da den Gud, som Helte dyrke,
Først iførte sig sin Styrke,

Spændte mere fast om Lænd sit Bælte;
Baaden truer med at vælte,
Herlig steg den Gud for Helte.

Fiernt i Sky sit Hoved op han hæver,
Rykker til — og Ormen bæver,
Blodet strømmer af dens Kiæver.

Baaden brister; med sin Fod paa Bunden
Thor har atter Fæste funden,
Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Øiet blodigt flammer.
Auka-Thor med løftet Hammer
Truer Niffelheim med Jammer.

Da nu Jetten saae den store Fare,
Tænkte han: „Jeg maa bevare
Kryberen for Biergets Skare.

Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kraften?
Asa-Thor den sidste Aften
Daane skal for Eddersaften."

Da den lumske Trold med Ulverynker,
Ræd, fordi alt Baaden synker,
Og fordi den Fangne klynker,

Tog sin Daggert frem, det skarpe Værge,
Som i Nordens dybe Bierge
Smedded ham de kloge Dverge;

Gav sig til paa Bæltets Snor at file —
Da sank Miølner tyve Mile
Ind i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes, Graneskoven ryster,
Kaster Løv paa sine Kyster;
Asa-Heimdal sig forlyster.

Grønt i sorte Skyer brændte Buen.
Heimdal stod paa Farveluen,
Gladforbauset ved sin Skuen.

Regnen pidsked, Thor i Skyen lyned.
Solens Øie, glad ved Synet,
Stak igiennem Taagebrynet.

Asa-Thor sin Hammer atter hæved.
Da den fule Jotun bæved,
Ormen lydt sin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Bæltet tvinge;
Da med Svømmefinners Vinge
Pladsker han til Ormens Bringe,

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
Heimdal maa paa Buen skiælve,
Himlen maa sig kulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter.
Da sang Asa-Lokes Datter
Høit sin Seierssang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet.
Thor til Bæltet gaaer i Vandet,
Kalder Niffelheim forbandet,

Skummer, vader i de salte Bølger,
Ei Forbittrelsen fordølger,
Dybet han med Lyn forfølger,

Haaber, han har Slangen Døden givet;
Men den smutter under Sivet,
Daaner vel, men redder Livet,

Hæver atter Kammens Bølgelokker,
Ligger paa sin Steen og rokker,
Og forventer Ragnaroker.

Opbragt kaster Thor sin Hammer efter —
Næbbet sig i Skællet hefter.
Ha, de skiønne spildte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
Miølner under skiægget Hage
Skiuler sig paa fælen Drage.

LOKE FATTER ELSKOV TIL SIF

I Valaskialf sad Loke længe,
Han kieded sig, lod Hovdet hænge,
Ei Valhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimner vrage;
Han bittert leer, og spotter Guder.

Det skumle Blik ei Godt bebuder,
Sit Buskebryn han ofte sænker,
Paa Asa-Thor han stedse tænker.

„Du drog paa Eventyr, du Stærke!
Men lod for Lok' dig Intet mærke." —
Sligt kan ei atter Loke glemme.

Han føler ingensteds sig hiemme,
Og derfor lyster ham at fare.

At følge Thor i Harnisk klare,
Det smigrer ham, det maa han lide.

At gaae med Kampens Gud ved Side,
For ham at bære staalblank Vante;

Som Misteltein, den Snylteplante,
I Egestammens Rift at trives,
Derved han styrkes, og oplives.

Thi skiøndt han mægtigt Guden hader,
Dog Glandsen af den Høies Plader
Bestraaler h a m i Linnedkiolen.

Som Maanen faaer sit Lys fra Solen,
Han lader sig af Thor bestraale.

Ei Askurs Børn saa langt kan maale,
De tage Begge dog for Guder.

Nu sidder han, hvor Hulen luder,
Og pønser dybt, og vil sig hevne.
Til Ondskab har han altid Evne. —

Asynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
Thi han er feig og lumsk tillige;
Sligt elsker ingen Viv og Pige.
Men Blodets Ild han mangler ikke.

6*

Han følger dem med drukne Blikke
Til Dammen, som af Løvet krandses;
Der seer han, hvor paa Græsset dandses.

Den skiønne Freia Siofn omsvinger;
Og Ydun, Eir med Fuglevinger
Saa yndeligt paa Blomster hoppe.

De svinge de sneehvide Kroppe,
I Græsset Klædebonnet falder.

Alt, hvad i favren Ungdoms Alder
Forlyste kan, det Loke skuer:

De runde Barmes faste Buer,
Og fyldig Lænd, og smekkre Midie.

Saa rank og smidig som en Vidie,
Hver vender sig mod Loke ofte.

Og Ingen skiuler Bryst og Hofte;
De veed ei, at den Lumske titter.

Som Svaner, der med Dunet hvidter
Den stille Dammens mørke Bolge,
Saa svømmer dette Pigefølge;

I Luften liig Trækfugles Skare,
Naar bort den vil fra Norden fare,
For hist et Sommerland at finde.

De ofte Arm i Arme vinde,
Og dukke ned som vilde Ænder.

De bruge de sneehvide Hænder,
Som Svømmefinner Bølgen trykke.

Og Bølgen skummer ved sin Lykke,
Men sortner strax i stillen Flade,
Fordi de Skiønne den forlade.

Men den, som Loke meest betragter,
Hvem han i Dag for skiønnest agter,
Er Sif, den Auk-Thors høie Frue.

Han blusser ved en Viv af skue,
Saa mægtig og saa skiøn tillige.

Thi ei behøver hun at vige
I Deilighed for nogen Dise,

Undtagen Freia, som den vise,
Den stærke Odin Livet skienkte,
Da han paa Verdens Glæde tænkte.
Med Freia kan ei Sif sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
I Øiets Blaa, som Hiertet smelter,
Og ligner Maanen, naar den vælter
Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
Nedsænkt igiennem Birkens Blade.

Stærk er hun, stor, en høi Heltinde,
Og dog en ægte Danneqvinde.

De brede Skuldre, melkehvide,
De fulde Arme, til at stride
Og til at kryste elskovshede,
Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lok' i Øine stikke.
Hun tirrer med de stolte Blikke
En stærk, en aldrig næret Lue.

Tæt Øienbrynets stærke Bue
Er sammenvoxet under Panden.

Det vilde skæmme hver en Anden,
Men Sif det gier en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt Flere.
Den høie Siæl paa disse Bryne
Tidt vugger sig, og blier tilsyne.

Ei hendes Barm er vellystfyldig.
Hun skuer stolt og ligegyldig,
Og store Hænder har Gudinden,

Men hvide, som i Nattevinden
Nyfalden Snee paa Klippeaasen,
Som allerfinest Duun paa Gaasen;
Og Negler som lombardske Nødder.

Fast staaer hun paa de skiønne Fødder,
Og langt og glandsfuldt falder Haaret,
Til Hælen i en Fletning baaret.

As-Loke seer fra Bøgestubben
Thors Viv, saa frisk som Rosenknoppen.

Da tænker han: „O, hvis jeg kunde
Engang kun trykkes af den runde,
Den hvide Arm i Birkelunden!

O, hvis jeg turde klæbe Munden
Engang mod disse Læber røde,
Der aldrig knibe sig i Møde,
Men aabnes kiækt, mens Øiet brænder,
Og vise tvende Rader Tænder,
Som intet Rovdyr har saa friske!

Og medens Thor gik ud at fiske,
O, kunde jeg ham dog til Skamme
I Dammen fiske med det samme!"

Saa tænker han, og slu sig skiuler,
Thi Sif gaaer hen til sine Huler
Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa stærkt den Blege skiælver,
Imens med guldbaldyret Kofte
Hun sig bedækker Bryst og Hofte.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
Fast trindt omkring de Lokker gule,
Lidt mørke dog endnu af Vandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
Seer hende gaae i Biergehallen,
Hvor Fossen med en selsom Skralden
I Søvne strax den Skiønne dysser.

Men Vinden trækker ind, og kysser
De fugtige Lokker under Kyse,
Og giør dem atter gyldenlyse.

VOLAS SPAADOM

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
Da steg en langsom Røg af Jetteblodet,
Og hvid og tyk opløftede sig Dampen.

Da skiælved Loke brat, og tabte Modet,
Thi midt i stærke pludselige Taage
Der steg en Skikkelse med Slør om Ho'det.

Halvt lukte sig de hvalte Øienlaage,
Hun høi som Hallen var, og bleg som Døden.
Da blaaned Blus i alle Fieldets Kroge.

I Klippekløften skiælved Morgenrøden,
Som der alt smiilte med sin unge Lue.
Paa Lokes Pande tegnede sig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den stille Thor, og dybt Medlidenheden
Aftvang et Suk fra Barmens dække Bue.

Alvorligt hendes Ansigt var, og Freden
Omsvæved alle Træk; en selsom Ynde
Forbandt med Strenghed sig, og mildned Vreden.

„Jeg maa dig tunge Tidender forkynde,“
Til Thor hun sang. „Du smittet har din Ære,
Den lumske Loke lærte dig at synde.

Kun stakket skal du end din Miølner bære.
Det drøver mig, thi du est god og bold,
Og evigkiært vil mig dit Minde være.

Men denne Rust, som pletter nu dit Skiold,
Kan kun det hele Verdenshav bortvaske.
Saa hør da, Thor! din Skiebne rolig, kold.

Thi brænder end Alskabningen til Aske,
Hvad evigt er, kan Luen ei forbrænde;
Fra Jorden brister kun den fæle Maske.

Jeg synger dig en Sang om Verdens Ende:
Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
Den falske Glands vil eders Øine blænde.

Det rører dybt den gode Baldurs Hierte;
Forgieves dog han varsler — høres ikke.
En himmelsk Frigga blier en jordisk Herthe.

Kun Vellyst brænde vil i Freias Blikke,
Grum vorder Thor, og Asa-Odin svag,
Da knytter Loke paa sin Fangestrikke.

Da lakker det mod Verdens sidste Dag;
Letsindighed med Lumskhed sig forbinder,
Da brister, Breidablik! dit Perletag.

Det grumme Spyd i Mørket Loke finder:
Ved Brodermordet køles Kiærligheden,
Og Alfers Flok fra Valaskialfen svinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden,
Sværdtid og Skiægtid raser: Askurs Stamme
Fordærves daglig meer; da brydes Eden.

I Væidens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
Hvor fordum brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Mennesker, som Fæ,
Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
Hvor finder da Uskyldighed et Læ?

Den gamle Ærlighed er plat forsvunden.
Dog, Loke! kort kun faaer du Glæden smagt,
Af egen Svig du seer dig overvunden.

Thi har du Grumhed først i Valhal bragt,
Vil ogsaa Grumhed straffe dig, som raser.
Du fangen vorder i en Hvælving lagt.

Der strække dig til Steen de vrede Aser:
Een Klippe bærer Skulderblad og Arme,
Een Lænder, og den tredie dine Haser.

Da vil sig Ingen over dig forbarme.
Som Ulve dine Børn sig sønderrive,
Da bindes du med egne Sønners Tarme.

Dog skal din Hustru tro tilbageblive.
De giftige Slanger hænge Par og Par,
Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

Da staaer din Sigyn kiærlig med et Kar,
Og holder Skaalen, for fra Giftens Vælde
At redde den, som eengang elsket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det helde;
Imedens drypper Gift paa dine Læber,
Du skiælver — og da ryste Jordens Fielde.

Da kaster Odin Spydet ud, og dræber
I Verden Folk, for sig paa Mord at mætte,
Til Fredens hvide Liin selv Blodet klæber.

Hvor finder da et Hvilested den Trætte?
Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
Da dyrkes hendes Malm paa Field og Slette.

Hun binder vilden Ulv med Strikker seige;
De onde Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
Og skienker sine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Valhal dyre,
Thi Mimer længst har Guders Lund forladt,
Og boer paa Brøndens Dyb, som et Uhyre.

I Pant har Odin ham sit Øie sat,
For Lyset end i bælne Mulm at skue.
Det hielper ei; hans Syn blier mere mat.

Liigkysten viser aaben Fieldets Bue:
Der gaber Nastrond rød med sorte Slanger;
Da drypper Gift, da blusser Svovellue.

Did styrte Mænd, som aldrig følte Anger;
Og fælt omkring den Lastefuldes Krop
Sig spraglet Ormen vikler, før den stanger.

Som Oxe stor, med frygtelige Hop,
Der kniber Hierterne med sine Tænger
Samvittighedens Kæmpe-Edderkop.

Nidhugger med sin Tand i Kiødet flænger.
De stærke Luer dybt i Grunden brage,
Da høres Bragis Harpespil ei længer.

Ned i Hvergelmer bruser Elivage.
Da rundt paa hver en Kyst maa Livet daane,
De gamle Gran- og Ege-Skove knage.

Nu sluger Maanegarm den blege Maane,
Da mørknes Solen, som en udbrændt Glød,
Med Latter Jetter Aserne forhaane.

Utgarde-Loke dybt i Biergets Skiød
Til sine Børnebørn skal heftig tale,
Og minde dem om deres Fædres Død.

Sodrøde Fialarhane høres gale,
Høit lyder Hundens Glam fra Gnypa-Hule,
Da aabner Hel med Raslen sine Sale.

Med blanke Hielme, Flaggerlokker gule,
Valkyriarne ride da til Strid,
Thi Norner kan ei længer Skiebnen skjule.

Da kommer Vindtid, Sværdtid, Øxetid.
Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
Og Ingen skaaner meer den Anden blid.

Da skiælver Ygdrasil, og staaer i Flammer.
Kun Rædsel man i Asers Øine læser,
Og Fieldets Suk gientager Jordens Jammer.

Forfærdeligt i Hornet Heimdal blæser
Paa Buen til den frygteligste Kamp,
Mens Midgardsormen løfter sig, og hvæser.

Den skiønne Regnbu hyller sig i Damp.
Ned ride Guderne — da Broen brister,
Og Skyen suger Dunsten som en Svamp.

Sin bedste Prydelse da Himlen mister,
Mens ud af Sumpens dunkle Mosevand,
Af Jetter fuld, sig Nagelfare lister.

Utgarde-Loke staaer for Snekkens Rand,
Det sorte Flag sig ned i Bølgen sænker,
Da seiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven sine Lænker,
Og giøer saa høit og hilser Jettevrimlen,
At Fraaden hele Havet overstænker.

Af Skræk nedfalde Stiernerne fra Himlen,
I Havet slukkes de med Hvislelyd,
Og død paa Fladen flyder Fiskevrimlen.

Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
Dybt i den sorte Støtte Flammen brænder
Med blaalig Ild, til alle Jetters Fryd.

Det Surtur er, som Afgrundssvælget sender,
Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
Med staalblaae Sværd i begge sorte Hænder.

Han naaer fra Valhal lige ned til Jord,
Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampen
Med Tuden trindt sig om hans Tinding snoer.

Mod Surtur iler Freier kiækt i Kampen,
Men blegner — thi han mistet har sit Sværd.
Da høres der en vældig Hestetrampen:

As-Odin rider op til Kampens Færd,
Geirsoddens Mærker ham i Panden bløde,
Hans Hest er hvid, hans Hielm har gyldne Skiær.

Med Gugner styrter Ulven han i Møde;
Dog dræber Fenris Valhals Herre god.
Da lyser der en stakket Morgenrøde;

Thi morgenrødt er Asa-Odins Blod.
Nu seer man Frigga vride sine Hænder
I Skyen bleg, og tirre Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunst sin Søn hun sender;
Da er ei Vidar længer taus, han hviner
Og brummer gyseligt, mens Øiet brænder.

Ham Fenrisulven frækt i Møde griner;
Da kuer Vidar Ulven som en Hund,
Nedstøder ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer sig en stor og vigtig Stund:
Ved Ildens Kraft bortdunster ganske Vandet,
Og Havet viser frem sin hvide Bund;

Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
Den ei forstaaer at bugte sig paa Landet.

Da kommer Asa-Thor med løftet Hammer.
Saa skiøn en Strid tilforn man aldrig saae,
Skiøndt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med List vil Slangen Halen om ham slaae,
For i det røde Kobber ham at qvæle
Imellem sine Ringe mørkeblaae.

De stride begge lang Tid uden Mæle.
Da høres der et Skrig, thi Asa-Thor
Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Døden den sig om hans Fødder snoer,
Den overspreiter ham med Gift, og sukker;
Blod farver Panden rød, hvor Mosset groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet bukker
Sig Helten snart: ni Skridt derfra han gik,
Saa synker han, og brustent Øie lukker.

Saa smeltende var, Thor! dit sidste Blik,
At alle Diser døe af Sorg og Smerte,
Din Hedenfart blev dem et Daggertstik.

Garm dræber Tyr; Tyr traf Uhyrets Hierte.
Fra Krogen springer Loke frem, som Katten,
Og strider med en Nastronds Svovelkerte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
Men Heimdal styrter ham til Nastronds Lukke,
Saa svinder Heimdal selv, som Farv' i Natten.

Nu høres Dverge dybt i Fieldet sukke,
De døe af Skræk; end lyner Auk-Thors Kærre,
Saa ruster den, saa døe de hvide Bukke.

Nys glimted svage Lys, nu glimte færre,
Alskabningen nedsank i Regn og Død.
Da er igien Alfader ene Herre.

Jeg sang om Guders og om Verdens Nød;
Nu tolker jeg det Haab, den Trøst, som følger:
En nyskabt Jord staaer frem af Havets Skiød.

Ungt speiler Græsset sig i friske Bølger,
Biergfossens Skum skal atter Klippen tvætte,
Hvor Skyen svæver, og hvor Ørnen følger.

Da samles Aserne paa Ida-Slette,
De vaagne mildt til Liv og Glæden atter,
Og mindes neppe meer den gamle Trætte.

Og da har Solen født en deilig Datter,
Som vandrer stolt sin Moders kiendte Veie;
Langt mere skiøn end hiin den Alle skatter.

Da Mennesker igien skal Livet eie:
Lif og Lifthraser vækkes af en Slummer,
Og Morgenduggen skal dem kiærligt pleie.

Som selsom Drøm da mindes hver en Kummer.
I Skoven hen sig skynder Asers Skare,
Hvor Kildevældet mellem Blomster skummer.

Der vil Alfader selv sig aabenbare;
Sit Runeskiold han dem fra Skyen skikker,
Hvis høie Viisdom vogte vil for Fare.

7*

I Græsset, hvor Kiærminden venligt nikker,
De finde, tegnet med en sindrig Skrift,
Et gyldent Brætspil, og med gyldne Brikker.

Hvert Tegn da lyser som en Livsbedrift;
Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
Og Lægedom, hvad fordum var en Gift.

Usaaede Ax fremskyde sig af Jorden.
Alt Ondt forsvinder, ingen Snoge vrimle
Ved Blomsterskyggen; Alting er i Orden.

Da strækker høit sig over Valhals Himle
De Saliges, de Godes Sommerlyst,
Det helligstedsurokkelige Gimle.

Der finder Baldurs Hierte rigt sin Trøst,
Der favner atter han sin Broder Hoder,
Der trykker Ydun Bragi til sit Bryst.

Sin Husbond Odur ogsaa Freia møder.
Der finder Freir igien sin Gerda tro,
Og Thor sin Sif; og intet Hierte bløder.

Men Miølner findes ei i Gimlebo:
Alfader skienker Thor et Sværd, hvis Hialte
Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snoe.

Nu," raabte Vola, „jeg dig Alt fortalte,
Hvad Tiden skiuler. Vaer nu paa mit Ord!
Jeg synke maa for den, som mig fremkaldte."

Som saa hun qvad, hun sank i sorten Jord.
En rædsom Susen hylte giennem Bierget,
Og ene fandt i Field sig Asa-Thor.

I Skiødet Hamren laae, han kiendte Værget.
Dybt ved hans Side slumred rolig Thialf'.
Liighoben vidned, at han havde hærget.

Da foer han atter op til Valaskialf.
Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
Han taug — da grubled hver en As og Alf.

Her ender Sangen om de høie Guder.

DE TVENDE KIRKETAARNE

Det var sig Herr Asker Ryg,
Hannem lyster i Leding at gange;
Først træder han i den Kirke liden,
At høre de Ottesange.

Muren var af det gule Leer,
Og Taget det sorte Straa;
Det var sig Herr Asker Ryg,
Misnøiet han saae derpaa.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Sit Hoved maatte han bøie;
Loftet det var saa meget lavt,
Og Kæmperne vare saa høie.

Væggen var baade muggen og grøn,
Den havde saa dyb en Revne;
Tiden æder med skarpen Tand,
Saa lidet monne hun levne.

Fort hun gnaver med skarpen Tand,
Dertil hun haver stor Drift.
Alt da voxte den liden Smaablomst
Udi den Kirkerift.

Alt da snoede den grønne Humle
Sig ad den Kirkeside.
Storken sidder udi Redet strunk,
Og seer hun ud saa vide.

„Og hør du, kiære Fru Inge!
Du est en Qvinde saa puur;
Ei sømmer det sig, at bede til Gud
I sligt brøstfældigt Skuur.

Vinden blæser udi Kirken ind,
Og Regnen ned mon dryppe.
Christus er steget til Himmelens Sal,
Han nøies ei meer med en Krybbe.

Hør du, allerkiæreste Hustru min!
Jeg siger dig det for sand:
Op skalst du bygge Kirken af ny,
Mens jeg er dragen af Land.

Taget du dække med røde Tegl,
Af Steen du føre den Muur;
Ned da skalst du rive saa brat
Det usselig Kirkeskuur.

Tage du saa mit Skarlagenskind,
Af Fløiel det vel maa være;
Alt til et Alterklæde skiønt
Du snildelig saa det skære."

Det var sig Fru Inge,
Hun svared sin Husbond med Ære:
„Som I siger, min ædelig Herre!
Saa bør det vel sig være."

„Hør du, kiære Fru Inge!
Gud haver velsignet dit Liv;
Føder du mig en Søn saa bold,
Da est du en Danneviv.

Føder du mig saa bold en Søn,
Da giør du mig Tankerne glade.
Føder du mig en Dotter skiøn —
Jeg vil hende ikke hade.

Hør du, kiære Fru Inge!
Du est en Qvinde velbaarn;
Føder du mig en Søn saa bold,
Da bygge du Kirken et Taarn.

Føder du mig en Dotterlil,
Da sætte du kun et Spiir;
Ridderen kneiser saa strunk og stolt,
Men Qvinden er Ydmyghed Ziir."

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han beder sadle sin Hest,
Saa rider han i det Ledingstog,
Som til en Brudefest.

Tredive vare hans Svende,
Og alle med Brynier nye;
Hvor han stedtes i Kampen hen,
De Fiender brat monne flye.

Det stod hen udi Uger,
Ja vel udi Maaneder ni;
Det var sig Herr Asker Ryg
Han seired i alle di.

Det var sig den giævelig Helt,
Hannem lyster nu hiem at fare;
Hielmene var af hiin røde Guld,
Hannem fulgte saa favr en Skare.

Der han drog igiennem den Skov,
Da fulgte ham tredive Svende;
Der han kom til Finnesløvlille,
Da red den Herre alene.

Solen skinner om Morgenen rød,
Og Røgen falder paa Græs.
Det var sig Herr Asker Ryg,
Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringlen
Dybt udi sin Gangers Side.
Det vil jeg for Sanningen sige,
Hans Tanker løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark
Der kneiser en Bakke grøn,
Bagved ligger Finnesløvlil,
En By vel stor og skiøn.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han bad vel ved vor Frue:
„Give det Gud i Himmerig,
At jeg et Taarn maatte skue!“

Det var sig Herr Asker Ryg,
Saa listelig da han loe:
Der han kom paa den grønne Brink,
Han skued de Taarne to.

Over den Kirke stoltelig
De kneised i Luften blaa.
Lærken sang i den Hvedemark,
Mens Solen skinte derpaa.

Tak have stolten Fru Inge!
Hun var en Danneviv;
Hun skienkte sin Husbond Sønner to
Til Gammen og Tidsfordriv.

Den første af de Sønner to
Den kaldte han Esbern Snare;
Han blev saa stærk, som den vilde Bas,
Og mere snel, end en Hare.

Den Anden kaldte han Axel,
Han blev en Biskop from;
Han brugte sit gode danske Sværd,
Som Paven sin Stav i Rom.

Faldet er nu det ene Taarn,
Og Krattet voxer af Gruus;
Axel og Esbern Snare
De taarne det danske Huus.

Mosset dækker den gamle Steen
Alt over den sorte Jord;
Axel og Esbern Snare
De hæve sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn
Alt i den Kirkeby;
Axel og Esbern Snare
De kneiser i evigt Ry.

Christ signe den ædelig Danneqvinde!
Hun hviler for Altret i Kirke;
Hun satte tvende mægtige Taarne
Paa Danemarks Danevirke.

Hil være den Kæmpe, som seierrig
Hiem drager med stolten Skare,
Og finder i Vuggen Tvillinger to,
Som Axel og Esbern Snare!

HIEMVEE

Underlige Aftenlufte!
Hvorhen vinker I min Hu?
Milde, lune Blomsterdufte!
Siig, hvorhen I bølge nu.
Gaaer I over hviden Strand
Til mit elskte Fødeland?
Vil I der med eders Bølger
Tolke, hvad mit Hierte dølger?

Matte Sol! bag Biergets Stene
Luerød du daler ned;
Og nu sidder jeg alene
I min dunkle Eensomhed.
Hiemme var der intet Field;
Ak! saa er jeg ude vel?
Skal i Nat ei barnligt blunde
I min Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg vel kan mindes,
Du har sagt med smeltet Bryst,
At i Hiemmet ene findes
Rolighedens stille Lyst.

Schweizer, som paa Klippen boer!
Du har talt de samme Ord.
Selsom Længsel drev med Vælde
Eder til de vante Fielde.

Troer I da, kun Klippen ene
Præger sig i Hiertet ind?
Ak! fra disse nøgne Stene
Vender sig mit bange Sind.
Synger Granens, Fyrrens Lov!
Hvor er Danmarks Bøgeskov?
Gustne Flod, som mat sig krummer,
Dysser ei min Siæl i Slummer.

Hiemme rinder ingen Floder
I en sid og leret Grav;
Livets Kilde, Glædens Moder
Taarner sig, det sølvblaa Hav,
Slynger sig med venlig Arm
Om sin Datters fulde Barm,
Og ved Blomsten sig forlyster
Paa de unge, trinde Bryster.

Stille! stille! hisset gynger
Baaden mellem Siv og Krat;
Sødt en Mø ved Cithren synger
I den tause, lune Nat.

Hvilke Toner! Milde Lyst,
Hvor du strømmer i mit Bryst!
Men hvad savner jeg, og græder,
Mens hun dog saa venlig qvæder?

Det er ei den danske Tunge,
Det er ei de vante Ord,
Ikke dem, jeg hørte siunge,
Hvor ved Hytten Træet groer.
Bedre er de vel maaskee,
Ak, men det er ikke de!
Bedre, troer jeg vist, hun qvæder;
Men — tilgiver, at jeg græder!

Tager ei min Sang for Andet
End et ufrivilligt Suk!
Længselsfuldt heniler Vandet,
Aftnen er saa blid og smuk.
Mangen saadan Aftenstund
Sad jeg i min kiære Lund;
Mindet vender nu tilbage,
Det var Aarsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
O, det giorde mig saa vee!
Danmark er min anden Moder,
Skal jeg meer min Moder see?

Livet er saa svagt og kort,
Skiebnen vinker længer bort.
Skal jeg med den sidste Varme
Trykke mig i hendes Arme?

HAVFRUEN BESØGER KONNING HELGE

Dagen er lang, og Sommeren heed,
Snart Morgen paa Aften følger.
Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned,
At qvæges i Havets Bølger.

Af Biælker bygt, i rindende Vand
Det staaer ved Pæle betrygget.
Det vender mod Nord til klaren Strand,
Af Almetræer beskygget.

Et Sovekammer er Badet nær,
En Løibænk bredes derinde.
Det dunkle Kammer har grønligt Skiær,
Thi Løvet vogter for Vinde.

Konning Helge springer i Badet ud,
Han sig i Vandet forlysted;
Han ligner Ægir, den stærke Gud,
Naar Bølgen ham spiller om Brystet.

„Her er for snevert, her er for trangt.“
Han aabner den Brædeluge.
„Derude Badet er mere langt;
Der skal mig Bølgerne sluge.“

Han tumler sig, som den muntre Fisk,
Af Strømmen vugget og baaret;
Han er saa deilig, saa ung og frisk,
Og Sivet sig vikler i Haaret.

Hist Hyrdepigen bag Træet staaer,
Og ud fra Buskene titter;
Stærkt hende Hiertet i Livet slaaer
Bag Løvets skiulende Gitter.

De Trælle vente med Dugen hvid,
Deri sig Konningen hyller.
Det er saa kølt i den Aftentid,
Og Bølgen mod Pælene skyller.

„Forlader mig nu, I Trælle to!
Jeg vil paa Bænken mig strække.“
Der finder han snart en qvægsom Ro
Paa Sivets flettede Dække.

Han slumrer ind ved Bølgernes Larm,
Saa sagte sig snige de Strømme.
Han støtter sit Hoved paa sin Arm,
Og smiler i Heltedrømme.

Ham synes at see Valkyrier tre,
Der ned fra Regnbuen stige:
Som krystet af den hvideste Snee,
Hver rosenfarvede Pige;

Den ene med Sværd, den anden med Stang,
Den tredie med fiærede Pile.
De siunge Kongen en Heltesang,
Imens de kyssende smile.

Han strækker sin Arm saa kiærligøm,
At gribe Møen om Livet;
Da vaagner han af sin skiønne Drøm —
Og ligger ene paa Sivet.

Men underligt i det nære Bad
Han hører Noget at klynke.
Han lytter — grunder — han veed ei hvad —
Og maa dog Klageren ynke.

Snart tykkes det ham, som var det Vind,
Der foer fra Havet i Røret.
Snart selsomt det bevæger hans Sind,
Og klinger saa lystigt i Øret.

Han aabner Døren af Granefiæl,
Hvor Røsten synes at stige;
Da skuer han paa den nedhamrede Pæl
En frysende Tiggerpige.

8*

Hun sidder ved den aabnede Dør
Med Lokker drivende, gule;
I Bølgen bag de skummende Rør
De spæde Fødder sig skiule.

Om Livet en Kofte knapt sig slaaer;
Af Kuld han seer hende grue.
Hun er kun lidt over fiorten Aar,
Og fast som Barnet at skue.

„Ak, Herre! min Moder har mig forladt
I Badet, og mod min Villie;
Tillad mig at sove den eneste Nat
I Kammeret paa din Tilie.“

Ung Helge føler en selsom Lyst,
De Blik i Hiertet sig bore;
Bag Koften knopper et Liliebryst,
Og Øinene tindre saa store.

„Og kom du kun, mit vakkre Barn!
Det blæser saa koldt derude.“
Om Haaret har hun et Fiskergarn,
Det ruller hun til en Pude.

Hun strækker sig paa det haarde Træ;
Det Konning Helge bedrøver.
„Hvad gavner hende det lune Læ,
Naar jeg hende Leiet berøver?

Du hvile dig ved min Side her!
Du kiender mit Helterygte;
Jeg lægger imellem os mit Sværd,
Saa har du Intet at frygte."

Nu smiler hun sødt i rolige Blund,
Mens Barmen synker, og hæves.
Ung Helge prøver at sove, som hun,
Men prøver det kun forgieves.

Han Øiet tidt over Axel skød,
Stærkt funkled Helten i Lue:
„Og kosted det end min visse Død,
Jeg maa dog Soversken skue."

Da vender han sig, og bliver vaer,
Med Arme svulmende, hvide,
Den største Skiønhed, Jorden har,
At slumre ved hans Side.

Den sorte Kofte sig meer ei snoer,
Og Pigens Yndighed giemmer,
Et tyndt og flagrende Sølvermor
Indhyller de deiligste Lemmer.

Tre Timer virked som hele Aar:
Som Barn hun klynked paa Tilie;
Hun faldt i Søvn som en Knop i Vaar,
Og vaagnede som en Lilie.

De Øine, blaae som Kiærminder, seer
Med smægtende Blik og Taarer.
Da kiender Helge sig selv ei meer —
Og Hexen Helten bedaarer.

„Farvel, min allerkiæreste Ven!"
Saa spotter hun ham med Latter;
„I Dag et Aar jeg kommer igien,
Og bringer dig her din Datter."

Saa synger hun vildt, og reiser sig op;
Til Skæl forvandles de Klæder,
Og fælt hun bugter sin Slangekrop
Hen ad de fugtige Bræder.

Konning Helge griber med opbragt Sind
Sit Sværd, og hugger til Krybet;
Da saarer han kun den lette Vind —
Og Havfruen dandser paa Dybet.

DANMARK HAR KUN ET ENESTE FIELD

Danmark har kun et eneste Field.
Risler i Roskilde, Kildevæld!
Klækker i Lunden Blomsterne frem.
Skynder jer, Piger! at binde dem,
Fletter en duftende Urtekrands.
Seer I ei Bruden i Skiønhedens Glands?
Skuer I ikke den Asa-Mø,
Hvor hun reiser sig stolt over Sø?
Seer I vel, hvor til Mændenes Lyst
Yndig hun blotter det svulmende Bryst?
Stormen køler det fyrige Blod,
Bølgen kysser den sneehvide Fod,
Bøgenes Krands hun har om sit Haar,
Tusinde Lokker i Vinden slaaer.
Hvilket Field paa det faste Land
Ligner vel Fieldet paa Danmarks Strand?
Stenen er hvid, og Bølgen er blaa,
Græsgrønne Bøge paa Toppene staae.
Eia, hvor prægtig i Morgensø
Bader sig hisset den danske Mø!

SLOTTET

Hiemmets Erindring, som Borgmurens Rester,
Kneiser ved Barndommens speilklare Flod;
Og hvad alt Drengen at føle forstod,
Føler ei bedre den ældere Mester.
        Donauen flyder,
        Nilen sig bryder
Vei giennem Steen, over Dal, giennem Krat;
Udspringet skiules af evige Nat;
Men for de Vover, saa mægtige, vilde,
Takker kun Floden sin hellige Kilde.

Ildlandets Søn i sin dyriske Rede
Elsker sin Taage, sin Pels og sin Snee.
Lad Kamtschadalen Italien see;
Alt, hvad han føler, er Mathed og Hede.
        Bring Lazzaronen
        Hurtig fra Zonen,
Hvor han, som Fugl, under Hvælvingen boer,
Hermelinklædt, til det taagede Nord;
Heller han ligger paa Steen ved dit Alter,
Sanct Januar! som en Tigger i Pialter.

Selve den stille, koldsindige Borger,
Ikke for fattig, og mindre for rig,
Bien i Cellen, i Bikuben liig,
Altid betænkt kun paa Næringens Sorger;
        Vaager og sover,
        Intet sig lover,
Intet gienkalder, af Drømme forført —
Føler dog meer, end sædvanlig, sig rørt,
Naar han det Huus og den Stue forlader,
Hvor han først kiendte sin Moder og Fader.

Stilhed og Storhed, I høie Gudinder!
Først har I opdraget Sangerens Bryst.
Eensomheds gyselighellige Lyst
Giester min Bakke, naar Somren forsvinder.
        Sneen bedække
        Træer og Hækker,
Stormen afholder den mylrende Sværm,
Natten kun raaber: Erindring dig nærm!
Og over Lindenes klare Krystaller
Kneiser mit Slot med de dæmrende Haller.

Her har jeg vanket i tidlige Morgen,
Herlige Timer tilbragte jeg her,
Følte ved Sneens oplivende Skiær
Kunsten, hvis Genius byggede Borgen.
        Huldt Malerier
        Barnet indvier

I den fortryllende, brogede Kunst.
Lidet jeg mærkte til Taagernes Dunst.
Yndige Landskaber! deilige Qvinder,
Hiertets fortryllende, første Veninder!

Hisset jeg seer dig, du blomstrende Skiønne!
Smekker, i staalfarvet Taft er du snørt;
Kulsorte Maske fra Panden du rørt
Hæver, for sødt med et Smiil mig at lønne.
Hisset en Pige,
Frisk uden Lige,
Sidder med Sytøi og Naal i sin Haand,
Underlig klædt, med kalkunrøde Baand,
Kinden oplives af Ungdommens Tønder;
Hun er en Datter af romerske Bønder.

Oppe paa Loftet er Gudernes Taffel.
Hist sidder Jupiter, stærkest af Magt;
Venus i Nøgenheds blændende Dragt.
Guderne bruger ei Kniv og ei Gaffel.
Gyldene Kummer
Nectaren rummer.
Hist sidder Hercules, kraftig og stor.
Skyerne bære det herlige Bord;
Og mens de tømme de kunstige Skaaler,
Sundhed og Glæde fra Læberne straaler.

Kunde jeg smage den svulmende Drue
Hist, som paa Billedet vinker saa rød!

Tavlen er flad kun, og Farven er død.
Kan du ei smage, saa kan du dog skue.
Siælen ved Øiet
Seer sig fornøiet.
Reneste Nyden, som aldrig forgaaer!
Ikke du trænger til rigere Kaar.
Gubben i Hytten og Jarlen paa Borgen
Frydes ved Solen hver Aften og Morgen.

Ind i den lyseste Sal vil jeg træde,
Grøn, som mit Haab, og med Billedet klædt.
Frelseren straaler i klar Majestæt.
Hvorfor maa Qvinden saa bitterlig græde?
Lumsk Pharisæer,
Stolt Saddusæer!
Herlige Rubens! jeg aner din Magt.
Frelserens Skiønhed, Forræderens Pragt!
Hvortil med Stene den ivrige Kasten?
Skrøbelighed, kan den tugtes af Lasten?

Evig i Skummet her Klippen sig bader,
Sarpen nedbruser i Afgrunden brat.
Hist aabenbarer i dæmrende Nat
Mørk sig for Helten den myrdede Fader.
Abildgaard taler
Steds, naar han maler.
Mørk var hans Siæl, men høitidelig stor.
Skiønte du paa ham, du taagede Nord?
Ild var hans Aand; hvad hans Pensel forærte,
Atter de heftige Luer fortærte.

Her sidder Christian med Purpur og Krone,
Rigsæblet blinker, og Silken er hvid.
Malet af Juel med den træffende Flid,
Skulde det sendes barbariske Zone.
    Vel, at Barbarer
    Ei det bevarer!
Taus, som en Skytsengel sidder han her.
Reen er Demanten paa Scepter og Sværd.
Sang mig en Digter om Fyrsten i Pragten,
Iled jeg hid, for at udfinde Dragten.

Oldtidens Kroner og Sceptre jeg glemte,
Agted ei Guldets og Stenenes Skat,
Naar paa sin Hest, med sin kantede Hat,
Hisset mig mødte Kong Fredrik den Femte.
    Aftnen var rolig;
    Ned i sin Bolig
Dalede Solen, og kasted sit Skiær.
Munter han iler paa Gangeren der.
Frodig den skummer, og grøn er ham Dragten,
Fredelig Drot er en Elsker af Jagten.

Digteren siunger ved Harpen med Rette:
„Sindet indsnærpes i Sneverheds Muur".
Hiertet udvides ved Kunst og Natur;
Hvo vil om Sandhed saa soleklar trætte?
    Hvælvede Sale
    Diærvere tale,
Tale til Siælen et ædlere Sprog,
End den forkuende, fugtige Krog.

Barnlige Blikke, som dvælte paa Gaarden,
Tidlig alt væntes til Skiønhed og Orden.

Her, hvor om Somren i prægtige Række
Konge med Dronning og Større med Stor
Sidde ved hvide, draperede Bord,
Hvilket de sølverne Fade bedække;
        Her i November,
        Selv i December
Drengen gik om, af Comødier fuld,
Agted ei Eensomhed, mærked ei Kuld,
Digted et Skuespil, spilled det ene,
Høit, for Lampetternes gyldene Grene.

Kirken sig aabner, saa yndig og liden.
Følte jeg mere paa Vandringen vel,
Da jeg besaae det sixtinske Capel? —
Christus ved Nadveren, Judas ved Siden.
        Orglet sig hæver,
        Tonerne bæver.
Elfenbeens, sølverne Piber saa smaae,
Prædikestolen med Timeglas paa!
Kirken var tom; men for indbildte Christen
Snart var jeg Præsten, og snart Organisten.

Solen saa venlig til Sneen udvinker,
Jernporten kiøre de Bønder forbi.
Løverdags-Eftermiddagen er fri.
See, hvor Demanten paa Grenene blinker!

Bønderne bane
Vei for min Kane.
Drengen med Slæde ved Slotsporten staaer,
Snoren bag Vognen behændig han slaaer,
Sidder, og slingrer, og kiører mod Vinden,
Fryser paa Fingre med Roser paa Kinden.

Grusomme Bonde, som trued min Glæde,
Da du at kiøre Tilladelse gav,
Blot for at røve mig, listig og lav,
Vinterens Morskab, min elskede Slæde!
Hen du dig bøied
(Lumskhed i Øiet),
Gribe du vilde den strammede Snor.
Da var min Skræk og Forfærdelse stor.
Ikke dog derfor jeg Modet lod glippe,
Slog dig med Kieppen; da maatte du slippe.

Hvorfor jeg Slæden saa nødig mon miste,
Skiønt den var slet kun af umalet Træ?
Længe paa Loftet bestøvet i Læ
Stod den i Mørket, og Ingen det vidste.
Hvem, kan I giette?
Fredrik den Siette,
Fredrik som Barn har min Slæde tilhørt,
Danemarks Konning i Slæden har kiørt.
Skulde da nedrig jeg lade mig rane
Feig, som en Niding, af Bonden min Kane?

Henne paa Dammen jeg glider et Stykke,
Hisset jeg seiler paa Gadekiærs-Iis.
At jeg da ikke blev Bølgernes Priis,
Var for Aladdin en uventet Lykke.
        Skibet var strandet,
        Dybt alt i Vandet
Skipperen laae; man i Veiret ham trak,
Drivende vaad fra sin Skiorte til Frak.
Da han kom ind, og fik tørrede Klæder,
Iilte han atter til Skøiternes Glæder.

Tusmørket kommer, og Aftnen sig nærmer.
Drengen sig sniger fra Vinterens Gys
Ind til sit Bord med det enkelte Lys.
Vældige Mure for Stormen beskiermer.
        Fattige Stue!
        Svag er din Lue,
Stærk nok for Stilen i Bogen at see.
„Hør, hvor den fyger den vældige Snee!"
Lidet han mærker, at Stormene brage,
Læser i Reineke Fos og Rolf Krage.

Hovdet til Armen han støtter paa Bordet,
Medens paa Brikken hans Moder saa kiær
Smører ham Brødet, og Pølsen ham skær.
Neppe fra Moderen mærker han Ordet.
        Langt over Søen
        Er han paa Øen

Hisset hos Robinson, elsker hans Daad,
Hielper ham trolig at hugge sin Baad,
Følger i Hulen ham tidlig og silde,
Gyser for Fredag, og skyder de Vilde.

Gamle Romaner, min tidlige Glæde!
Eder om Vintren i Bøndernes Flok
Hented fra Staden jeg, bar paa min Stok,
Bundet som Bylt i et blaatærnet Klæde.
Felsenborgs Klipper
Aldrig jeg slipper,
Scheherazade! din morsomme Nat,
Brune Mands Skrifter, og Fablernes Skat,
Uglspil, og Wessel, Tom Jones, Clarisse,
Hellige Bibel, og aandelig Vise.

Fader i Slaaprok, i Lænestol-Krogen,
Høit for os læste saa mangen en Gang,
Medens i Barmen den lille Present
Tidt ham forstyrred, og slikkede Bogen.
Klokken nu brummer,
Talen forstummer.
Nu er det Tid, man sig føier til Seng:
Fader og Moder og Datter og Dreng.
Af man sig klæder. Naar Lyset ei brænder,
Aftenbøn læses med foldede Hænder.

SKOLERNE OG KIRKEN

To Huse kneise hist bag Træers Grene.
    Det ene
Er pudset op, saa det har Skik;
Men da det bar endnu sin gamle Kiole,
    En Skole
Det var, hvor Børn tilsammen gik,
At lære læse, strikke, sye i Ramme
Af en halvfierdsindstyve Aars Madame.

Knap fire Aar var endt i Paradiset,
    Med Riset
Min Fader mig af Eden jog.
Jeg seer endnu ham true mig i Nakken
    Paa Bakken;
Jeg troer dog ikke just, han slog.
Jeg skulde ned, min Kundskab at udvide,
Og vilde heller paa min Kiephest ride.

I Skole nødig, som man vel kan tænke,
    Paa Bænke
Jeg med de andre Poge sad.
Den gamle Kone holdt os strengt i Ave.

At stave
Vi lærte, læse udenad.
Og naar vi ei hvert Bogstav kunde kiende,
Saa slog hun os med Ovnens Bøgebrænde.

Hun havde ogsaa den blandt flere Skikke,
At pikke
I Hovedet med Fingerbøl.
For Resten var hun inderlig gudsfrygtig,
Og dygtig
At tæmme Byens unge Føl.
Var Lectien lært, vi aldrig turde snakke,
Men legte med lidt Fnug af vores Frakke.

Som hisset i de gyldne Qvindesale
Omphale
Heracles lærte Traaden snoe,
Saa lærte her at strikke Bomuldsstrømper
Jeg Stymper,
Og holde mig i stille Ro.
Men da jeg havde rigtig lært min Fibel,
Fik jeg Vangeliebog og Hübners Bibel.

O, søde patriarchiske Noveller!
Hvad heller
Vel læste jeg, end eder, da?
Om Abraham, som følte Faderlønnen,

Da Sønnen
Han vilde offre Jehova;
Om Tornebusken, tændt af Himmel-Ilden,
Og om Rebecca med sin Spand ved Kilden.

Paa Libanon de høie Cedre groede.
Hist snoede
Sig Tempelsøilen underfuldt.
Her Levi Stamme blæste høit i Tuber.
Cheruber
Paa Arken smiilte englehuldt.
Hist Sodoma sank ildrød i sin Aske;
Her David stod som Dreng med Kiep og Taske.

O, kunde hver en plump og nedrig Vælde
Man fælde
Saa let, som David Goliath!
Men siden lærte jeg, at Hydra eier
Til Seier
Talløse Hovder i sin Nat,
Og at selv Løven i sin Ørk maa grue
For Slangen og den giftiglumske Flue.

Fra Pogeskolen Drengen avanceerte,
Studeerte
Hos Degnens lærde Substitut.
Med Grammatiken da i lærde Classen

9*

Herr Lassen
Mig vilde sætte absolut.
Herr Wibe selv var velbelæst og tapper.
I gule Kiole bar han sorte Knapper.

Kun Kirkesangen bragte ham i Knibe;
Som Vibe
Da ynkelig han ofte skreg.
Dog lod Herr Bruun sig ei af Sligt anfegte:
Med ægte
Begeistring han paa Prækestolen steg,
Og naar han tolked Jesu Død og Smerte,
Da smelted han det barnlig-ømme Hierte.

Om Somren kun i Trinitatis-Tiden
Med liden
Opmærksomhed jeg hørte til.
Bag Orglet med de andre Byens Poge
I Kroge
Aftalte jeg det kiære Spil,
Og mens de sang derinde Litaniet,
Jeg spilte Klink med Bernt paa Sacristiet.

Tilgiv, du ædle Præst, som hisset hviler!
Du smiler;
Du saae i Drengens unge Bryst.
Du hørte ham med svag, med uvant Tunge

At siunge
Sin Psalme med begeistret Røst.
Igiennem Kirken kunde du fornemme
Fra Orgelet den spæde Digterstemme.

O, hvilken Fryd om Julen! Lysekronen
Til Tonen
Da brændte med sin Messingglands.
O, hvilken Pragt, naar hist for Confirmanden
I Kanten
Af Stolen plantet blev en Krands!
De grønne Løv med røde Baand var ziret,
Og Bladguld flagrede fra Voxpapiret.

Endnu jeg hører Barnets spæde Raaben
Ved Daaben.
Forgieves man det tysse vil.
Fra lille nøgne Hoved Huen viger;
Det skriger,
Man døver det med Orgelspil.
Forsigtig! bryd den ikke! spæd er Staven,
Kort Veien er fra Daaben og til Graven.

Du kiære Orgel med metalne Piber!
End griber
Din Lyd mit Bryst med selsom Fryd.
Ak, mindes du, da hver en Søndagmorgen

Fra Borgen
Jeg kom, at siunge til din Lyd?
Din Stierne klang ved Paaske Morgenrøde,
Men Tremulanten skiælved for den Døde.

Jeg sorte Kiste seer for Altret sættes,
Og lettes
Fra Gulvet af de sorte Mænd.
Nu gaae de langsomt ud paa Kirkegaarden
I Orden,
At jorde deres døde Ven.
Paa friske Jord jeg hen for Graven træder,
Hvor Rebet hviler paa de løse Bræder.

Den lille Bunke hvide Sand for Præsten,
Og Resten
Kun sorte Muld og gule Leer.
Nu synker Kisten, Rebet op man trækker,
Nu dækker
Ham Jord, han seer ei Lyset meer,
Før hist paa Dommedag, naar Englen kommer,
At kalde ham fra Graven for sin Dommer.

Ved skumle Beenhuus, hvor man Knokler giemte,
Jeg glemte
Min Frygt, og saae nysgierrigt ind:
Mon ei de brune Been vil sig bevæge,

Og lege
Som et Skelet i Maaneskin,
Og dandse for mig i de hvide Straaler,
Og klappre med de tørre Hofteskaaler?

Naar da den mindste Vind i Gravens Buske
Mon ruske,
Jeg foer, forfærdet som en Muus,
Afsted, hen over Kirkegaardens Høie.
Mit Øie
Var blindt af Phantasiens Ruus.
Den fæle Døde fulgte mig paa Gaden;
Liigskiorten klinet var til Skulderpladen.

Bort, fæle Syn! — Og dog, de bange Dage
Tilbage
Jeg ønsker mig som Ældre tidt.
Som Barn for meget Eventyrets Rygter
Man frygter;
Som Ældre frygter man for lidt.
Kun Nattens Mørke viser os de Stierner,
Som Lyset slukker, og som Dagen fierner.

Nu kommer Englen heller ei med Vinger,
Og bringer
Om Julen, hvad min Siæl attraaer,
Og svinger sig fra Stiernehimmel-Buen

Til Stuen,
Hvor blanke Fad paa Bordet staaer;
Og ringer, mens paa Knæ i næste Kammer
Jeg synger Psalmer, Evangeliet stammer.

Dog jo! han kommer. Aldrig Englen svigter
Sin Digter.
I mine Børn som Barn endnu
Jeg glæder mig ved Juletræets Have,
Dets Gave;
Med mine Børn jeg føler Gru,
Naar jeg fortæller dem om Trolde stygge.
End har mit Liv sit Solskin og sin Skygge.

TIL MIN SØSTER

Sophia! Solen flammer;
Forlad dit Kammer,
Kom, lad os med hverandre
I Lunden vandre.

Du, som med mig har leget,
Saa sødt bevæget,
Vinter og Sommer ene
Bag disse Grene!

Din Fødselstid jeg mindes,
Min Tanke bindes
Til Sommer-Morgenstunden,
Da du blev funden

Paa Slottet af din Broder
Hos elskte Moder.
I Svøbet blev du tysset,
Og ofte kysset.

Jeg seer din lysblaa Trøie
Med Mindets Øie.
Jeg seer dig hist i Marken,
Paa Vinterparken.

Ak, husker du, paa Trappen,
I Lærerkappen,
Din Broer, som forelæste,
Naar Stormen blæste?

Sneemanden, plump ophøiet,
Med Kul i Øiet,
Med røde Steen i Munden,
I Vindveslunden?

Naalstukne Sommerfugle?
Den store Ugle,
Som styrted i Kaminen?
Dens Nattehvinen?

Husk paa, da med din Broder
Du saae din Moder
Den sidste Qval at lide,
Med Døden stride.

Ved hendes hellige Smerte,
Og ved det Hierte,
Hvorunder begge baaret
Til Liv er kaaret;

Kom, lad os føle sammen
Den første Gammen,
Som Børn os atter fryde,
Violer bryde.

Følg med de søde Glutter,
Som aande lutter
Hellige Uskylds Glæder,
Paa disse Steder.

Lad Børn os atter være!
Kundskabens Lære
Os ei fra Eden jage!
Vi gaae tilbage

Til Paradiset atter
Som Søn og Datter.
Cheruben ei med Sværdet
Os spærrer Gierdet.

Han seer de Mindres Blikke,
Og nænner ikke
Os fra de Smaae at rive.
Vi sammen blive!

MORGENVANDRING I HAUGEN

Ingen os seer. Forladt end staaer den blomstrende Løvsal;
Hoben med Myggene først sværmer, naar Solen gaaer ned.
Kom kun i Morgendragt, o Moder! med dine Glutter;
Perlefarvede Bænk venter ved Floden os hist.
Ingen os møder; maaskee Jomfru Ørenberg, naar hun svæver
Nær med Aaget forbi, standser sin ilende Flugt,
Neier med Gratie dybt, og holder Balance formedelst
Spandenes Par, som fyldt tynge, bekrandste med Løv.
Fleer Skovjomfruer knap vi saa tidlig i Haven vil træffe.
Kom kun! hurtig afsted! Lotte med Frugter i Kurv,
Hans med Glasset, indsvøbt i Papir, og Moder med Brødet,
Fader med Bog. Karavantoget til Bænken nu gaaer.
William laaner sin Faders Stok, ham passer Cathrine.
Seer I? nu er vi der alt. Ha, det var trykkende varmt!
Men her spøger i Krat Titanias Alfer, og vifte
Køling til os fra Siv. Kølighed Busken os gav. —

Seer I den gamle Ruin, Smaabørn! hist ovre paa hiin Kant
Floden? Der boede tilforn Axel, den mandige Bisp.
Tidt fra sin By han iled herud; han bygged en Lyst-gaard
Her bag Skoven. I seer end den bevoxede Muur.
Mange troe, det er kunstig giort, og ganske modernt kun;
Hvis I det Modsatte troe, vil det fornøie jer meer. —
Skiælv ei, Moder! fordi en Ulykkelig endte sit Liv her;
Bleg, fortvivlet, han sprang ud i den qvælende Flod.
Ikke det Morgen var, ei Solen straalte sit Haab ham;
Sildig paa Natten det var, Maanen paa Himmelen loe.
Ak, han føled ei Glæder, som vi; ham trykkede Smerten.
Intet smilende Noer giorde vel Livet ham kiært.
Sikkert han Fader ei var; eller v a r han Fader, den Arme,
Uden at kunne med Brød mætte de Spæde, som vi?
Gud tilgive din Synd! Du har udstridt. Ikke din Henfart
Skræmmer med Ængstelighed os fra den elskede Bænk.
Hist i Græsset maaskee din Aand nu svæver blandt Alfer,
Glad over Andres Held; Kummer ei trykker dig meer. —
Lotte tager sit Glas, hun vil til Kilden. Velan da!
Nyde det klare Krystal skal du i Nymphernes Hiem.

„Hvor er Nympherne, Faer? Jeg seer kun den krogede Caspar.“
Nympherne bade, min Glut! hisset i Bølgerne sig.
Seer du ei Svanen der, med det svulmende Bryst, og med Halsen
Rank over Vandet? Det er Nymphen. Hun morer sig nu
Ved at flyde som Jupiters Fugl paa de kølige Vover.
Men naar det lakker ad Qvæld, stige som Jomfruer de
Op af Vandet, indhyllet i Siv, og smutte til Kilden,
Hvor bag fugtige Steen hvælver sig skiøn deres Hal. —
Men hvi skiuler sig Solen brat? En dæmrende Regnsky
Dækker Himlen. Afsted! Regnen alt drypper paa Blad.
Hen til det store Kastanietræ! dets Blade som Palmer
Hvælver en Kæmpeskierm over os alle, saa grøn.
Leger med Qviste kun her og med de brune Kastanier!
Snart vil Solen med Kraft splitte den revnede Sky.
Regnens Genier kun har kølt os Luften, og fugtet
Støvet under vor Fod. Fort nu lader os gaae!

KIRKEGAARDEN

Høstaftnen er saa kølig og saa klar.
Forladt den skiønne Flora Jorden har.
Autumnus kom paa Stormen, fulgt af Støv,
I Skoven steg han af blandt visne Løv.
Guld har han nok, af Purpuret kun lidt.
Med tunge Krone gaaer han sagte Skridt,
Og hvisker truende til hver en Lind,
Som ryster Hovedet, med Graad paa Kind.
Hvad Hemmelighed har han Skoven sagt?
„At han har Døden i sit Følge bragt.“
Hvid Vinter i en Beenrads Klædebon
Bag Muren staaer med Leen alt i Haand.
Den stærke Høst drev Sommeren paa Flugt,
Nu plyndrer han fra hvert et Træ dets Frugt,
Udskriver Alnaturen streng til Skat,
Og hviner i den gyselige Nat.
Hans kolde Hofmænd i den strenge Luft
Forfængeligt, som Blomster uden Duft,
Ham følge, gule, brune, gyldenklædt,
Og bukke for den skumle Majestæt.
Det ædle Blaa, det muntre Røde sank;
Kun hist og her en Aster rund og rank

Opliver Græsset, som en Skiønhed bold,
Men uden Ømhed og for Elskov kold.

Det hielper ei at stride meer, Natur!
Din Time kom, udrundet er dit Uhr.
Din gode Konge, Sommeren, er død,
Snart følger du ham nu i Gravens Skiød.
Hør Uglen hist bag Bøgens sorte Blad!
Hun sidder nu, hvor Nattergalen sad,
Og tirrer som en Hex, en gammel Qvind
I Røverkulen, Vintrens Mordersind.

O, sover sødt i eders Kurve, Smaae!
I, Efterslægtens Haab, ei vandre maae
Med Fader i den sørgelige Nat.
Giem, Hytte luun og tryg! min elskte Skat.
Som Svibler i den varme Blomsterbænk
De slumre. Sundhed, Gud! de Elskte skienk,
At de kan spire stærkt, og bære Frugt,
Naar deres Faders Øie længst er lukt.

Jeg vil med Digterlyren i min Arm
I denne Time trodse Nattens Harm.
Men stille! Blæsten lægger sig, og hist
Nedstirrer Straalen paa den vaade Qvist.
O, rene Himmel! om en bedre Vaar
Du minder mig, som sikkert forestaaer.
Ved Kirkespiret jeg din Maane seer,
Det hvide Ansigt græder, mens det leer,

Og viser, som en syg, men deilig Mø,
At det er sødt, af Kiærlighed at døe.
Den er bedrøvet, men den skiælver ei,
Den iler freidig ad sin Sølvervei,
Adlyder uden Knurren Skiebnens Bud,
Og stoler fromt-uskyldig paa sin Gud.

Og saa vil jeg. Bort, bort, du fæle Syn!
Den mørke Mismod svandt med skumle Bryn.
Nu venlig, som et Barn, jeg atter staaer
Med stille Gysen for min Kirkegaard.

Men hvad er dette? Op fra Gravens Ro
Opsige, Arm i Arm, de Døde to;
Den ene hist fra Kirkemurens Læ,
Og denne fra sit lille sorte Træ.
Fortrolige jeg seer dem tale blidt,
De blege Qvinder gaae med lange Skridt,
GaaeKirken rundt — de staae for mig — o, Gru! —
Og spørge: Digter! kiender du os nu?

O, elskte Moder! seer jeg dig igien?
Kom nærmere, kom til din Søn, din Ven,
Lad ham betragte disse kiære Træk —
Han skiælver ei, han føler ingen Skræk —
Din Pande, dine Øine, denne Mund,
De sorte Haar, det hulde Smiil, som kun
Du straalte, naar du aned, hvad jeg blev,
Naar mit Forsøg jeg paa din Skammel skrev.

O, du har ei oplevet denne Lyst,
At trykke mig som Digter til dit Bryst!
Jeg har ei nydt den Salighed, at see
Din Moderfryd; jeg deelte kun din Vee.
Og denne Siæl — den fik jeg dog fra dig,
Dit eget Billed skued du i mig,
Din Ild indstrømte du den spæde Dreng
Med Aftenpsalmer ved hans lille Seng,
Du lærte ham i Qval at føle Mod,
Du lærte ham at være øm og god.
Din varme, store Siæl var kun for mørk,
Og Livet var dig længe kun en Ørk.
Hist hviler ved din Fod det stakkels Noer,
Som bragte dig ned i den sorte Jord. —

Hvor er hun? Ak, hun svandt! Hun slumrer sødt;
Thi hist Veninden har hos Gud hun mødt,
Som svæver hen ved Kirkemuren der,
Og seer paa mig ved Maanens Trylleskiær.
Hun hende har om hendes Søn fortalt,
Og hvert et Minde tidt tilbagekaldt.

Sov, elskte Moder! sødt ved denne Sti.
Din gamle Husbond gaaer dig tro forbi
Hver Søndag, naar han iler hisset ind,
Med Orgelklang at røre christne Sind.
Jeg fik i Arv fra ham, imens du leed,
Hans Sundhed, Styrke, og hans Munterhed.
End blusser han i Kraft med hvide Haar,
Og nyder fro sin Vinter som en Vaar.

Har du ei seet mig med de hulde Smaae
I Sommer ofte her ved Porten staae,
Ved Sprinkelværket? Saae du ei din Søn
Med sine Børn at giøre taust en Bøn?
Tilgiv, vi ei kom ind til dig i Aar!
Jeg seer ei gierne Børn paa Kirkegaard.

Du Skygge hisset over Gravens Skiød!
Hvi har du mig bedrøvet ved din Død?
For sværmerisk dit skiønne Hierte foer,
Og kaldte dig for tidlig fra vor Jord.
Hvi har din Ven saa hurtig du forladt?
Jeg seer dit Aasyn i den klare Nat,
Det samme rene Smiil, det samme Blik,
Som kom fra Himlen, og til Siælen gik.
Ak, mindes du, hvor oprømt og hvor glad
Hist med din Ven i Vennekreds du sad,
Og følte dig saa styrket og saa fri
Ved Venskab, Munterhed og Poesie?
Og nu — det er forbi, du gik herfra.
Sov sødt i Gravens Skiød, Amalia!
Huldt for den Hulde. Hvergang Vaarens Luft
Udklækker Martsviolers milde Duft,
En Krands af disse dødligblege Smaae
Din Ven skal om din hvide Urne slaae.

Det luftige, det blege Syn forsvandt,
Og Maanen skiuler sig bag Skyens Kant.
Farvel, du skumle Kirkegaard! tilgiv,
Jeg dig forlader; Livet elsker Liv.

10*

Naar jeg er død, maaskee du mine Been
Skal giemme bag en opreist Kampesteen.
Da mangen Vandrer standse vil sin Gang,
Paa Graven see, og tænke paa min Sang.
Nu iler jeg til Mennesker igien,
Den sunde Siæl er altid Livets Ven,
Det vinker mig, det aabner mig sin Skat,
Og nu, min gamle Kirkegaard! god Nat!

ROESKILDE DOMKIRKE

Jeg atter træder
Til disse hellige Steder,
I skiønne Kirke,
Som monne fortryllende virke
Paa Skialdens Hierne,
Da i sin Ungdom han gierne
Sig lod omføre,
De gamle Sager at høre,
De ældste Mærker
At see, fra kraftige Værker.

Du Hvælving høie!
Hvor qvæger du atter mit Øie.
Ei Heden føle
Jeg kan i Gangene køle.
Adskilt fra Tiden,
Jeg nu — som da jeg var liden —
Forbauset stirrer;
Og Tanken sig gierne forvirrer
I Oldtidstaage.
Dybt aabner her sig en Laage,

Hvor Øiet finder
En Levning, der ikke forsvinder,
Til Stedet bundet —
Skiøndt Helten længst er forsvundet.

Hvor herligt hvælver
Sig Loftet! Ikke jeg skiælver
For dristig Bue.
Sligt Syn kan Modet ei kue;
Thi Sikkerheden
Forbinder sig fast med Freden
I Dødens Halle,
Hvor roligt slumre de alle,
Der mægtigt strede,
Mens Lidenskaberne lede.

Af Kalken træder
Nu i fornyede Klæder
Du, Blaatand Konning! —
Svend Estrithsøns venlige Dronning —
Han selv, den Kiække,
Den Lærde. Danmark en Række
Gav han af Sønner,
Af Konger. — Graven belønner
Dig, Vilhelm blide!
Du staaer ved Konningens Side;
Dig, Vilhelm kiække!
Som lod dig ikke forskrække,

Men Svend du mødte,
Med Staven tilbage ham stødte
I Kirkens Porte,
Da han med Tankerne sorte
En Flok lod myrde;
Du Christnes kraftige Hyrde!
Og kun han fanger
Igien ved hiertelig Anger
For store Brøde
Tilgivelsen.

Længst er de døde;
Dog Murens Larve
Fremtræder med friskere Farve,
At ældste Minde
Saa reent ei skulde forsvinde.

Margreta hviler
Endnu paa Kisten. Du smiler,
Guldkrands om Haaret,
Selv hvid, i Stenen udskaaret.
Og Solen kaster
En Glands paa dit Alabaster,
Hvor Saga siger:
Hun ened de nordiske Riger.

Ei længer Bræder
Tilnagle de herlige Steder.

Harsdorff! dit Minde
Skal ei fra Norden forsvinde.
Og Sarcophager,
Som yndigt Øiet hendrager
Til Værker skiønne,
Skal dig, vor Wiedewelt! lønne
Rigt efter Døden,
Med Æren betale dig Nøden.

O, tier stille,
I Kunstnere, som ei ville,
At Stilen blandes!
Her maa nødvendig dog sandes,
At Sagas Halle
Huldt maatte forene dem alle.
Ei blot forene
Maa dybt hun Heltenes Bene;
Men Kunstens Værker,
Hvorved sig Tiden forstærker,
Maae med forenes,
Og Følelsen selv forstenes,
For ei at svinde,
Men giemme Kunstnerens Minde.

I det jeg iler
Mod Døren, hvor Solen smiler,
For ud at træde,
Mig møder tryllende Glæde.
En Mand indkommer
Fra friske, blomstrende Sommer;

Med Drengeklynge
Vil han ved Orgelet synge,
For Stemmer at øve,
For nye Hymner at prøve.

Han mig bevæger.
Hartmann paa Orgelet leger.
Ved Aftenrøde
Hans Toner iblandt de Døde
Som Engle suse;
Pedalbasunerne bruse,
Og Drenge siunge
Med kraftig levende Tunge.
Jeg Døden glemmer
Ved disse barnlige Stemmer;
Hvert Oldtidsminde
For Nutid brat maa forsvinde,
Og Kirken er givet
Med Sangen Haabet og Livet.

Og Aftenrøden,
Som blidt her smiler til Døden
I Veemods-Sorgen,
Snart viger for kraftige Morgen.

Da Kirken fyldes,
Mens Tvillingspiret forgyldes
Af Dagen klare,
Der seer den stimlende Skare

Til Andagt ile,
Hvor Oldtidsheltene hvile.
Da diærvt de virke,
Naar Bøn i ærværdige Kirke
Har Aanden qvæget
Og først til Fromhed bevæget;
Naar Egennytten
Ei med fra Borgen og Hytten
Didhen dem fulgte,
Ei Billigheden fordulgte;
Naar Hevn og Naget
Af Lidenskaben — som Vraget
Af Stormen drevet —
Er Bølgernes Bytte blevet;
Naar reen er Siælen,
Og hverken grum eller kiælen —
Men manddomstyrket
Har Sandhedsurterne dyrket.

Bort, Hovmods-Nisse!
Jeg seer dig, prægtig tilvisse,
I Skrud og Pandser
At pleie de groveste Sandser.
Jeg seer, du sidder
Paa vrinskende Ganger som Ridder;
Vel stor i Tiden,
For Efterverden kun liden.
Mens Bonden træller,
Glad dine Grunker du tæller.

Mens Bonden sveder
Paa hestetrampede Heder,
Huult lyder Hornet;
Du jager Hiorten i Kornet.
Du smedder Lænker,
Og hader Manden, som tænker.

Bort, Frækheds-Nisse!
Jeg seer dig, lurvet tilvisse,
Med Ladheds Pialter
At knæle for Mordets Alter;
At hvæsse Dolken.
Den kalder du — Sandhedstolken!
Alt Stort du hader,
Alt Ædelt. I stinkende Gader
Du staaer som Taler;
Og Løgn, Spidsfindighed galer
Som Oprørshane.
Det er din kiæreste Vane.
„Alt vorde Lige!“
Det pleier du helst at sige.
Saa blier det Slette
Saa lige jo, som det Rette.

Men danske Stænder
Sig broderligt række Hænder.
Ei kiende disse
Den prægtig-pialtede Nisse,

Der staaer til Skamme;
Thi det er — Een og den Samme,
Der vexler Larven
I Tiden, og skifter Farven
I Pragt, i Gruset:
Selvkiærligheden, beruset.

Men her, hvor tolket
Kun Retfærd vorder af Folket;
Hvor de frembære
Den danske Konge til Ære
Beskedne Bønner,
Som siette Frederik lønner
Med Fadersmilet —
Her stige, hvor længst de hviled,
Konger af Graven,
At indvie Konningegaven.
Med sieldent Snille
Svend Estrithsøn fra sin Pille;
Margreta haster
Fra Altret af Alabaster;
Og Dybet sukker,
Thi fierde Christian oplukker
Sit Kobbergiemme,
At blande sin stærke Stemme
Med Folkesangen,
Der lyder til Orgelklangen.

MIN KAKKELOVN

Ak, min Trøst! min Elskerinde!
Hvor din Ynde lokker mig.
Altid her i Stuen inde
Ventende jeg finder dig.

Alderen paa dig ei tager,
Skiøndt din Ungdom ligger fiern;
Og dit Hierte mig behager,
Skiøndt det hamret er af Jern.

Kold du est vel af Naturen,
Men du let kan vorde heed;
Naar kun bruges Bøgecuren,
Strax du føler Kiærlighed.

Da mit mørke Vinterkammer
Livner du med munter Brand,
Og din Mund — med Heimdals Flammer
Viser mig sin Gyllentand.

Da med roligtstille Hierte
Stirrer hen jeg uden Ord,
Drømmer ved din Tryllekerte,
Til der kommer Lys paa Bord.

Hvert et Barndomsminde hitter,
Som en Alf, i Stuen ind,
Mens derude Maanen titter
Fra sin Sky med blege Kind.

Ingen Veemod, kolde Maane!
Det er Livet ei til Gavn;
Hist hvor dine Straaler blaane,
Drømmer Længsel kun og Savn.

Her ved Kakkelovnens Lue
Synes Verden mig saa smuk,
Og i dæmringslørte Stue
Leger Alfen Blindebuk.

JOACHIM CONRAD OEHLENSCHLÄGER

Maj 1827.

Den unge Mai udspringer atter fro,
Og Sangfugl-Skaren vender glad til Nord,
Med Græsset dækker sig den skiøre Jord,
Og spæde Blade frem af Knoppen groe,
Og regnbufarvet Blomsterskaren staaer;
Alt sig fryder,
Alting tyder
Paa et nyt livsaligt Aar.

Paa Bakken hæver sig den sunde Borg
Med sine ranke Fløie, som tilforn;
Men Klokken kimer hist fra Kirkens Taarn,
Den lille stille Skare tyder Sorg,
En Kiste bæres hen paa sorten Baar
Giennem Haven
Ned til Graven
Paa den øde Kirkegaard.

Hvo bringes did? — Ak, savner du ham ei:
Den Olding, som saa tidt med muntre Blik,
Med sneehvidt Haar imellem Blomster gik,
Selv en Decemberrose — frisk i Mai;

Som ene, med sin Stok, sin lille Hund,
Var at møde
I den søde
Aftenklare Sommerstund?

Haandværkeren med Kalk og Kosten her
Oppudser flittigt end den smukke Muur,
Der kneiser kongelig i fri Natur;
Men Borgens gamle Foged savnes der.
Han passer længer ei opmærksomt paa;
Lyse Øie
Maatte bøie
Sig i Dødens skumle Vraa.

Du diærve Gubbe, som blev aldrig træt,
Som slog dit Orgel, sang med stærken Røst!
Tilsidst dog isnet Døden har dit Bryst,
Betale maatte du Natur sin Ret.
Halvhundred Aar paa Bakken ung du gik,
Saae de Andre
Heden vandre,
Kraftig end, med stærke Blik.

Da Døden blev fortørnet, for den ei
Dig kunde saare langsomt med sin Lee;
Din Kind kun rødmed mere frisk i Snee,
Og Høsten saae dig stærk paa gyldne Vei:

En Feberalf til Hielp den kaldte frem,
Dine Kræfter
Seent gav efter —
Og din Gud dig kaldte hiem.

Nu sidder du ei meer ved Vintertid
Nær Buegangen i den lune Krog,
Og stirrer tausopmærksom i din Bog,
Mens Storm og Skyer larme vildt i Strid.
Fra Vindvet glimter ikke meer dit Lys.
Det er slukket,
Øiet lukket,
Brustet, ak! i Dødens Gys.

De Træer, du planted i din Urtegaard
For mange Somre siden, savne dig;
Naar Gravenstenen atter pynter sig,
Og hvid af Blomster, guul af Æbler staaer,
Du paa det skiønne Træ ei henrykt seer.
Ingen Sommer,
Naar den kommer,
Glæder dig paa Bakken meer.

Og naar jeg digter et begeistret Qvad,
Og Danerfolket lytter til min Sang,
Da giør det dig ei meer — som mangen Gang —
Saa stærktbevæget og saa faderglad.

Og dine Børnebørn, den hulde Flor,
Skal ei trykke —
Tabte Lykke! —
Dig til Hiertet, modenstor.

Men glemmes vil du ei paa Fredriksberg,
Saa længe Slottet kneiser, Kirken staaer;
Thi virket har du der halvhundred Aar,
Bergelmer, for det hulde Fredens Bierg.
Og mangt et Sagn om dig der høres vil,
Naar i Kammer
Maanen flammer,
Og ved helligt Orgelspil.

Om Aftnen tidt, naar Skyggen falder lang,
Vil Pigen gyse, naar hun troer, din Aand
Staaer bleg med Hovednøglen i sin Haand,
Og skynder sig hen ad den dunkle Gang.
Hun troer, du sysler end paa kiære Borg,
Paa de Steder,
Hvor med Glæder
Stundom blandte sig din Sorg.

O, frygt kun ei! thi saligt er hans Liv;
Høit over Luften blaa i Englebo,
Der finder nu hans varme Hierte Ro
Hos sine Døttre, hos sin Venneviv.

Hans Søn med Hustru, Børn ved Graven staaer —
Taaren flyder,
Ønsket lyder:
Skienk os, Gud! hans Kraft, hans Aar.

Men ikke v i blot røres ved hans Savn;
Han var sin Konge kiær, en ærlig Svend;
Han glemmes ei af vakkre Dannemænd,
Thi i sin lille Kreds han stifted Gavn.
Og tidt afhialp han arme Broders Nød,
Skabte Glæder;
Derfor græder
Ærlig Troskab ved hans Død.

Ja, Somren selv med et bevæget Sind
Farvel ham sagde: Dagen før hans Død,
Du lille Nattergal! din Stemme lød
Tæt ved hans Vindver i den grønne Lind.
Jeg aldrig før har hørt dig synge der,
Ikke siden —
Kun i Tiden
Af hans Aftens sidste Skiær.

O, alt for skiønne Vaar ved Gubbens Grav!
I dig ei skumle Mismod trives kan.
Hist smiler Tidens Segl med blegen Rand,
Og Solen synker i et Rosenhav,

11*

Og Haabets Grønt selv farver Skyen varm.
Ingen Klage!
Kun tilbage
Sank han i sin Skabers Arm.

TIL
CHARLOTTE OEHLENSCHLÄGER

Mit elskte Barn! jeg fandt mig taaligt i,
At du for nogen Tid forlod de Kiære.
Ei spærre vilde jeg din Blomstersti;
Hvi skulde jeg din Fredsforstyrrer være?

Du borte var. Saa venligt Solen leer
I Hiørnestuen — dog forsvandt ei Sorgen;
Dit Sytøi laae i Vindvet ikke meer,
Du kom ei ind at hilse mig Godmorgen.

Dog blev jeg rolig. Ak, men da jeg saae
P i a n o f o r t e t, da jeg d e t berørte,
Da randt min Taare, og jeg tænkte paa,
Hvor tidt jeg her din skiønne Stemme hørte.

Det staaer forladt. Nu du min Digteraand
Ei med det søde Trylleri forlyster;
Nu paa Tangenterne med uvant Haand
Kun spiller mig en Sang din lille Søster.

Reis lykkelig! Favn mig til næste Vaar,
Saa vil jeg Savnet og min Længsel glemme.
Naar Nattergal igien i Bøgen slaaer,
Da lyder kiærligt mig Charlottes Stemme.

Hun kom igien. Da klang den hulde Røst
Mig atter yndigt — men kun nogle Dage;
Da drog hun til den ubekiendte Kyst,
Hvorfra man aldrig kommer meer tilbage.

KAREN MARGARETA RAHBEK, FØDT HEGER

See Graveren i aarle Stund
I Dødens kolde, sneebedækte Have,
Han hugger i den frosne Bund
Et Hul paa ny blandt de nedsiunkne Grave.
I klare Luft fra Taarnet Klokken klinger,
Mens man en Kiste ned fra Bakken bringer.

Hvo kommer der ved sørgelige Giald,
Hvis Veemodstoner giennem Luften bølge?
En Præst, to Brødre med en gammel Skiald;
Det er det hele høitidsfulde Følge.
Han ønsked ingen Vidner til sin Klage,
Beskedent traadte Vennerne tilbage.

Thi Venner havde hun, som Faa,
Og Faa, som Camma, Vennerne fortiente.
De skal ei meer til dig paa Bakken gaae,
Hvor Giestfrihed og Munterhed dem vente;
Hvor yndig Vittighed, som Livet fryder,
Dem strax paa Tærskelen velkommen byder.

Hvi døde du i Vintrens Kuld,
Du, alle Blomsters kiærlige Veninde?
Hvi maatte de, fremspiirt af Foraarsmuld,
I store Krands sig ei omkring din Kiste vinde?
Naar næste Vaar den unge Rose kommer,
Den bøier sorgfuld Knoppen i sin Sommer.

Forladt man visne Grønning seer,
Thi ei du vander meer de spæde Buske,
Og maler ei med stærke Farver meer
Paa hvide Bræt de fagre Blomsterduske.
Hvergang din Hauge, Camma! du besøgte,
Da smiilte Flora selv, og Vestenvinden spøgte.

Men ei kun Blomsterbladet blev
Dit Hierte kiært, du sindrige Veninde!
Det Blad, som Tænker og som Skiald beskrev,
Det yndte du, som Roser og Kiærminde,
Og Sproget kiendte du i hver en Farve,
Der smykte Følelsen som Blomsterlarve.

Det er forbi. Nu staaer du ikke meer,
Og danner smukke Skriin til Vennegave.
I sidste, sorte Skriin jeg seer
Dig langsomt bæres til de Dødes Have.
I treti Aar du bar alt paa din Smerte;
Ei nænte Dødens Haand at knuse store Hierte.

Dit stakkels Legem tær'des hen,
Lidt efter lidt forsvandt de sidste Kræfter;
Men Siælen var dog karsk igien,
Og ei dit Mod gav slap for Angsten efter.
Og hvad til sidste Stund selv Qval ei kunde bøie,
Det var dit herlige, dit tankefulde Øie.

Det nedsank aldrig svagt og mat,
Det mægted ingen Piinsler at fordunkle;
Som Stiernen i sin sorte Nat,
Vi saae det giennem Lidelserne funkle.
Da brast det endelig ved Dødens Stemme;
Dets Engleblik kan ingen Ven forglemme.

Hvor meget sig forandred ei,
Mens Bakkehusets Vraa stod uforandret!
Jeg vandred paa min Ungdoms Vei,
Hvergang jeg ud til Digterhytten vandred.
Nu Tæppet faldt. — Dog nei, du kiære Stue!
End vinker venligt mig din Arnelue.

Der finder jeg min Ungdoms Ven
Paa Bakken, tæt omringt af Floras Dale;
Der skal endnu vi tidt igien
Med Kiærlighed om dig, vor Camma! tale.
Naar ved dit Minde da vort Øie flammer,
Som Stierne blinker du fra Himlen til dit Kammer.

Ja, Margarita! reen og klar,
Med alle Aandens Evner, Hiertets Dyder,
Du var en Perle dyrebar,
Du var, hvad os dit elskte Navn betyder.
Vi sees igien! Den fromme Tanke trøster
Din Mand, din Slægt, din Ven, din Broder og din Søster.

RAHBEKS MINDE

CANTATE,

opført i Studenter-Foreningen den 16de Iuni 1830.

QVARTET

Et venligt Billed til os seer,
Fra Væggen hist det smiler;
Men gamle Rahbek ikke meer
Nu til vort Samqvem iler.
Ak, dybt i Graven hviler,
Vor Vens afsiælte Leer!

CHOR

Men med kiærlige Krandse vi pryde
Faderens, Vennens, Broderens Træk;
Og vore sønlige Sange skal lyde.
Harpe! kling, som veemodige Bæk,
Over den Bølge, med venlige Klage,
Ak — som aldrig vender tilbage;
Mens med kiærlige Krandse vi pryde
Faderens, Vennens, Broderens Træk.

RECITATIV

Vi høre ham ei meer fra Lærerstolen;
Han fører os fra Skyggen ei i Solen,

Hvor Kunstens skiønne Blomster staae,
Der aldrig visnede forgaae.
Den vise Gartner ikke længer
Giør os opmærksom paa det fine Blad.
Nu Sorgens Lilie skiller Kalken ad,
Og paa hans lille Grav med Stilken hænger.

SANG

Men aldrig skal en Sang vi synge
Til Vinens Priis i Broderklynge,
Og mindes, Rahbek! ei din Sang.
De friske Blomster af dit Lune
Skal ingen høstlig Kulde brune,
De spire skal ved Bægerklang.

De skal med friske Farver dufte
I mangen Ynglings Foraarslufte,
Og stemme Siælen glad og mild;
Med Lastens fine Gift ublandet,
For Kongen og for Fædrelandet
Opflamme Kiærlighedens Ild.

Efter Talen.

SANG

Naar Fanen os til Marken vinker,
I Solen Bajonetten blinker,
Dit Minde, Rahbek! for os staaer.
Det Sværd, som rustent paa din Kiste

Din Kiærlighed til Standen viste,
Bar du i treti Hædersaar.

Skiøndt ikke du var vaabenøvet,
Din Aand dog var i Faren prøvet,
Begeistret var du for din Stand.
Og gierne havde strax du Livet,
Hvis Pligten kræved det, hengivet
For Konning og for Fædreland.

DUET

Videnskaberne vare dig kiære,
I din Kundskab du satte din Ære,
Sad i den lille, skygfulde Krog,
Glad ved den Vises sindrige Bog.
Ak, nu stande de herlige Skatte
Støved', forladte,
Savne den vittige, tænksomme Ven,
Spredes vel snart, som Avnerne, hen!

CHOR

Han var en brav Student,
Det er hans Monument,
Og derfor skal Studenten høit ham prise
Med hæderlige Vise
Til sildig Alder, velfortient.

Han Musers Ild i mangen Barm har tændt.
Og stod det ei paa Prent,
Vi vidste det dog alle;
Vi hørte ham i Axelhalle.
Vor elskte Lærer var en brav Student,
Taknemligt mindes vi ham alle.

CHRISTIANE

I

VED HENDES GRAV

Visselulle nu, Barnlil!
Sov nu sødt, og sov nu længe,
Skiøndt din Vugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

I din Sommers første Tid
Storm ei hvined over Stubben;
Morgenen var blaa som blid,
Da som Blomst du sprang af Knoppen.

Frisk som Rose blussed du
I din Skiønheds feire Dage.
Atter vorder ung min Hu,
Naar paa dem jeg seer tilbage.

Da med os hver Hyttens Giest
Christianes Fødsel signed;
I den muntre Rosenfest
Selv hun sine Roser ligned.

Juli! du i Aar oprandt
Ung, som før, med Rosenrøden —
Christiane du ei fandt,
Livet skifted om med Døden.

Hulde Roser samme Glands,
Som i hendes Ungdom, viste;
Men de skienkte kun en Krands
Til den Bleges sorte Kiste.

Visselulle da, Barnlil!
Sov nu sødt, og sov nu længe,
Skiøndt din Vugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

Som Aladdin staaer din Ven —
Halvt Aarhundred snelt bortiilte —
Tænker paa den Tid igien,
Da til første Sang du smiilte.

I din Lottes Blomsterbed
Hviil, hvor alle Sorger tie;
Smiil fra Himlen Lykke ned
Til din elskede Marie!

„Tag dem, Gud! i Varetægt,“
Lød til Himlen dine Bønner.
Hulde Skytsaand! følg din Slægt,
Sign din Husbond, dine Sønner.

Børnebørn, de kiære Smaae,
End ei veed, hvad de forliste,
Vil den Kiærlighed forstaae,
Som du dem i Svøbet viste.

Moder var du blot ei dem —
Armod vilde du beskytte,
Og du fandt dit Hiertes Hiem
Atter i saamangen Hytte;

Følte dybt, hvad Næsten leed,
Og for Svages Hielp at fremme,
Du med skiøn Veltalenhed
Hæved bedende din Stemme;

Negted selv dig Fryd og Lyst,
Tarveligt du monne vandre,
Oftest med bekymret Bryst,
Thi du deelte Sorg med Andre.

Ingen Veemod føles nu,
Hist forstumme Støvets Klager,
Salig gienfødt smiler du,
Ingen Sorg dit Hierte nager.

Christiane! — men dit Savn —
Hvor skal jeg min Lindring finde?
Hvad har jeg igien? — Dit Navn
Og dit dyrebare Minde.

Og de Børn, som du mig gav,
Elskte Sønner, elskte Datter,
Trøste skal mig til den Grav,
Hvor vi gienforenes atter.

Stedse, til du mig forlod,
Mine Sange var dig kiære;
Ja, din Aand min Aand forstod,
Og min Ære var din Ære.

Naar jeg nu har endt en Sang,
Søger, efter gamle Vane,
D i g — da lyder Harpens Klang
Aldrig meer for Christiane.

Ved din Grav, til sorgfuldt Sind,
Harpen toner svagt og ene,
Som en vildsom Nattevind
I de vaade Vintergrene.

Visselulle da, Barnelil!
Sov nu sødt, og sov nu længe!
Skiøndt din Vugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

II

PAA EN SKØN SOMMERDAG, KORT EFTER HENDES DØD

Solen skinner ikke meer paa dig,
Meget Solskin ei du nød i Livet.

Veemodsfuldt erindres du af mig,
Du til Hustru blev af Gud mig givet.
Kiærligt mindes jeg din Ungdomsvaar —
Der, som Sommerfugl, min Tanke sværmer,
Levende jeg seer den, som i Gaar,
Naar sig Mindet atter Siælen nærmer.

Du var kraftig, du var sund og skiøn,
Deilig Rosenknop i Morgenrøden.
Hvilken Forskiel, da du laae i Løn
Bleg, og droges ubevidst med Døden!
End som Moder kan jeg grandt dig see
Med de Smaae — o, hvilken yndig Scene!
Gode Gud! beskyt de kiære Tre;
Christiane slumrer hos den Ene.

End jeg seer dig: Intet du attraaer
For dig selv, du lever kun for Andre.
Og naar Solen høit i Zenith staaer,
„Kiærlighedens Sti“ jeg seer dig vandre.
Søde Urter du os hente vil,
Du ved Bordet vil os gierne fryde;
Men du selv — vi faae dig ei dertil,
Vi skal nyde, du vil Intet nyde.

Ak! du var saa ivrig og saa tro,
Men du vandred ei ad Glædens Bane.
End jeg seer dem hist, de gamle Skoe,
Og din brune Kaabe, Morgiane!

12*

Din Aladdin var jeg, skiøndt din Mand;
Og igiennem alle Livets Kampe
Trøstede dig i din Ægtestand
Poesiens underfulde Lampe.

Denne Verden ei du ret forstod,
Derfor ængsted dig for megen Smerte.
Ivrig var du — men du var saa god,
Naar ei spændt, uroligt var dit Hierte.
Nu er Hiertet roligt. Du er glad
Hos din Gud — din Huusbond er bedrøvet,
Skiøndt jeg veed, vi kort kun skilles ad,
Salig Aanden svinger sig fra Støvet.

Følg mig som en Skytsaand paa min Vei,
Vift i mine høstliggule Blade,
Smiil i Vaar som en Forgietmigei!
Aldrig du din Digter maa forlade.
Giv til mangen Sang mig Ild og Lyst,
Lær med Jordens Sorg mig at forsone,
Og naar Døden isner dette Bryst —
Salige! bring mig til Naadens Throne.

PAA MIN MODERS GRAV,
DA HUN NYLIG VAR JORDET

Det er forbi!
Jorden ruger paa dit Bryst i Gravens Giemme.
De ile hver til Sit, som fulgte dig;
Kun Kirkeklokken lyder sørgelig,
Og døver lydende min brudte Stemme.

Det er forbi!
Kulde sover i dit før saa varme Hierte,
Som slog for mig med ømme Moderslag.
O, evig mindes jeg den skumle Dag,
Da skiælvende det brast i Dødens Smerte.

Du var mig huld!
Faa kun elske mig paa denne mørke Klode;
D u elskte mig — og reves fra min Favn,
Nu staaer jeg bleg ved Mindet om mit Savn,
Jeg seer dig aldrig, aldrig meer, du Gode!

Paa haarde Fiel
Koldt og blegt dit elskte Legem hviler.
O, Moder! end i Døden var du blid,
Du salig laae som Himlens Engel hvid,
Jeg seer dig end paa Baaren, hvor du smiler!

Jeg trykker end
Hede Kys paa dine kolde Arme,
Som sank i Dødens Kamp saa kraftesløse ned.
O, de har baaret mig i Barndoms Kraftløshed,
Og favnet mig med Moderømheds Varme!

Jeg stirrer end
Modløs paa dit lukte, brustne Øie.
Det smiler aldrig til den arme Yngling meer,
Det nedsank koldt og mørkt, som Gravens Leer,
For aldrig meer at straale til den Høie.

Det er forbi!
Klokken tier. Jorden ei dig savner.
O, sov da sødt! Den Siæl, du skienkte mig,
Skal varmt og veemodsfuldt erindre dig,
Indtil forklaret hisset jeg dig favner.

SOPHIAS GRAV

Du, som iler med Lyst at husvales i Løvenes Høisal,
Vandrer! stands dine Fied, læs den Begravedes Navn;
Thi her slumrer et Hierte, som elskte Naturen og
Skiønhed
Inderlig varmt, som du selv — ak! men det banker ei
meer.
Tidt, som du, hun sig skyndte forbi til vaarlige
Glæder;
Eengang standse du skal, sænkes i Mulden, som hun.
Fredriksberg var den Elskede kiært, nu hviler Sophia,
Hvor hun bag skyggende Træer følte sin Fryd og sin
Qval.
Elskte Søster! hvergang jeg forbigaaer, falder mit Øie
Giennem den sprinklede Port hen paa din Gravs
Monument.
Frem og tilbage din Broder en Tidlang vandrer i
Solskin
Graven forbi, og en Dag — standser hos dig han
tilsidst.

FØLGEN AF THORS HAMMERTAB

Thor mistet har sin Hammer,
Han opbragt var i Sind;
Hvad hialp i Sky hans Flammer,
Og hvad hans Hvirvelvind?
Hvad hialp de Luftens Lege?
Man loe ad Gudens Harm,
Og Jetter ei bevæge
Sig lod af Kærrens Larm.

Vel Ydun kom tilbage,
Vel Fenris fnøs i Baand;
Men Havets glubske Drage
Fik daglig Overhaand.
Den spændte Jorden mere,
Høit Hel i Hulen bød,
Hver Dag man hørte Flere,
Som døde Sottedød.

Nu Askurs svage Sønner
Reent tabte deres Mod.
De planted Ærter, Bønner,
Men Krig de ei forstod.

De blev spidsfindig kloge,
De tugted Børn med Riis,
Og alt som Lærepoge
Hver var som Mimer viis.

De undersøgte Solen,
De fældte Verdens Dom;
Men angst de faldt af Stolen,
Saasnart en Fiende kom.
For dem end meer at giekke,
Som med et visnet Løv,
Gav Drengene dem Sække
Med Guld- og Sølver-Støv.

Nu sloges de om Støvet,
Som for en vigtig Sag.
Sin Beiler blev berøvet
Ungmøen mangen Dag.
Hun maatte vente længe,
De skiønne Roser svandt,
Naar, hvad man kaldte Penge,
Ei hendes Beiler vandt.

En Alf, en lystig Broder,
Skrev Billeder paa Skiold
Om Fader og om Moder,
Gav dem et Barn i Vold.

Nu Svenden op sig blæste,
Hvergang han Skioldet saae;
Naar han de Runer læste,
Blev han af Hovmod blaa.

Han troede sig en Herre,
Fordi hans Far var Mand.
Nu kiørte han i Kærre,
Det kaldte han sin Stand.
Og spurgtes om Bedriften,
Da tog han Pladen klar,
Beviste dem af Skriften,
Han havde havt en Faer.

En Faer har Hver paa Jorden,
Og stod med Runer Alt,
Hvad der i Syd og Norden
Af Manddom forefaldt,
Saa vilde Hver vel finde
Tilsidst en Formand bold,
Hvorved han kunde vinde
Sig Runer paa sit Skiold.

Men da en Hob først eied
Den klogtopfundne Ret,
De Alting overveied
Til Held for deres Æt.

Saa blev da Byrd og Guldet,
Hvad Mimer var og Thor.
Da reiste sig af Muldet
De Riser over Jord.

Fru Ydun klynked saare,
Svindsotig, lidet fri;
En Skiald blev kaldt en Daare,
Og Elskov Sværmeri.
Ei følte man det Høie
Meer i Naturens Favn.
Det var kun at f o r n ø i e,
Nu skulde stiftes G a v n.

Ved Gavn og Borgernytte
Fandt nu kun Verden Ro.
Nu Harald bygte Hytte,
Og Sigvald flikte Sko.
Nu solgte Rerek Skofter,
Som Skialm og Alger nød,
Og Asbiørn syede Kofter,
Før han var rigtig død.

H v o r f o r man skulde spise,
Hvorfor i Huse boe,
Hvi sig i Klæder vise,
Og hvorfor gaae i Skoe,

Det fik man ei i Panden
Paa den forrykte Flok;
Een gavnede den Anden,
Og dermed var det nok.

Men egentlig kun gavned
Sig selv det kloge Slæng.
Naturens Kræfter savned
Sit store Sammenhæng.
Man undgik visse Lyder,
Man alskens Ting opfandt;
Men Eenfolds store Dyder
Med Heltelivet svandt.

Den Ene vel den Anden
Saa tidt ihiel ei slog;
Nu brugte man Forstanden,
Man ærgred, og bedrog.
Man følte sielden kiærligt,
Man smiilte fiint med Spot.
Man talte høit og herligt,
Og handled lavt og smaat.

Thors Hammer meer ei knuste,
Ei blinked Freiers Sværd.
Keithaandet Tyr kun bruste;
Forfængelige Færd!

Mercurius fra Syden
Man selv for Odin tog.
Da var det meest for Gryden
Og Sulet, at man slog.

Stundom i Biergets Rifter
Dog Hamren man gienfandt;
Ved mandige Bedrifter
Da Kæmpen Seier vandt.
Da Dvergen ei bedaarte,
Med List og Flitterbram;
Men — snart var Helten borte,
Og Hammeren med ham.

FÆDRELANDS-SANG

Der er et yndigt Land,
Det staaer med brede Bøge
Nær salten Østerstrand;
Det bugter sig i Bakke, Dal,
Det hedder gamle Danmark,
Og det er Freias Sal.

Der sad i fordums Tid
De harniskklædte Kæmper,
Udhvilede fra Strid;
Saa drog de frem til Fienders Meen,
Nu hvile deres Bene
Bag Høiens Bautasteen.

Det Land endnu er skiønt,
Thi blaa sig Søen bælter,
Og Løvet staaer saa grønt;
Og ædle Qvinder, skiønne Møer,
Og Mænd, og raske Svende
Beboe de Danskes Øer.

Vort Sprog er stærkt og blødt,
Vor Tro er reen og luttret,
Og Modet er ei dødt.
Og hver en Dansk er lige fri;
Hver lyder tro sin Konge,
Men Trældom er forbi.

Et venligt Syd i Nord
Er, grønne Danarige!
Din axbeklædte Jord.
Og Snekken gaaer sin stolte Vei.
Hvor Ploug og Kiølen furer,
Der svigter Haabet ei.

Vort Dannebrog er smukt,
Det vifter hen ad Havet
Med Flagets røde Bugt.
Og stedse bar sin Farve hvid
Dit hellige Kors i Blodet,
O Dannebrog! i Strid.

Karsk er den Danskes Aand,
Den hader Fordoms Lænker
Og Sværmeriets Baand.
For Venskab aaben, kold for Spot,
Slaaer ærlig Jydes Hierte
For Pige, Land og Drot.

Jeg bytter Danmark ei
For Ruslands Vinterørkner,
For Sydens Blomstermai.
Ei Pest og Slanger kiende vi,
Ei Vesterlandets Tungsind,
Ei Østens Raseri.

Vor Tid ei staaer i Dunst,
Den hævet har sin Stemme
For Videnskab og Kunst.
Ei Bragis og ei Mimers Raab
Har vakt i lige Strækning
Et bedre Fremtids Haab.

Ei stor, vor Fødestavn!
Dog hæver sig blandt Stæder
Dit stolte Kiøbenhavn.
Til bedre By ei Havet kom,
Ja ingen Flod i Dalen,
Fra Throndhiem og til Rom.

Med hellig Varetægt
Bevare du, Alfader!
Vor gamle Kongeslægt.
Kong Fredrik ligner Fredegod;
Hvor er en bedre Fyrste
Af bedre Helteblod?

Hil Drot og Fædreland!
Hil hver en Daneborger,
Som virker, hvad han kan!
Vort gamle Danmark skal bestaae,
Saa længe Bøgen speiler
Sin Top i Bølgen blaa.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 07 05 07 016 7